

ஸ்ரீ சத்குரு தரிசனம்

ஸ்ரீ சத்குரு தூளி பாபா

“ஸ்த்ரு கர்ஸஸம்”!!

பொருளடக்கம்

1.	ஸ்தகுருவின் ஸ்வயம் பிரகாசம்-----	1
2.	குறைவன் கருணை-----	3
3.	ஆசையே அவஸ்தை-----	13
4.	பக்தனும், பூபகவானும்-----	17
5.	கேள்வி பதில்-----	23
6.	பிரார்த்தனை-----	59
7.	குருவின் தெளிநிலை-----	61
8.	மாயா மனம்-----	81
9.	ஜீவ ரட்சிப்பு-----	93
10.	ஜீவ சிட்சிப்பு-----	93
11.	ஜீவ அழிப்பு-----	96
12.	ஓர் சாதகனின் தெளிவு-----	100
13.	ஸ்வய அனுபவம்-----	108

எல்லாம் நீ!

1 ஸத்குருவின் / 2 ஸ்வயம் பிரகாசம்.

வித்தகாரின் அதிபதி சாமான்ய குருவாகும். ஜீவன் ஓக்தியின் அதிபதி ஸத்குருவாகும். கர்மா, பக்தி, யோகத்தை, ஓசுக்க முறையுடன்,

மோதித்து தெய்வீக நிலையை உணர்த்தி, **தெய்வநிஸியல்** / ஸ்தாவிதம் தெய்வக் கூடியவர் சாமான்ய குருவாகும். உலகின் நிலையில் **பயகத்தை**

ஓழித்து, தெய்வீக நிலையில் **மயக்கத்தை** / அத்வைத அனுபவ மோகனயால் அகற்றி, தாம் தாமத இருக்க அருள்பவர் ஸத்குரு. தெய்வத்தை காட்டுபவர் சாமான்ய குரு. தெய்வமாகவே ஆக்குபவர் ஸத்குரு.

கண்டிப்பு, கண்டிப்பு! கிவைகளால் பேர் முகம், பட்டம், பதவி, மூதலிய பிரயாத்தி மார்க்கத்தை

கூட்டிக் காட்டி, தெய்வ அம்சமாக **உலகின்** / நிலையில் பிரகாசிக்கச் செய்பவர் சாமான்ய குரு.

கண்டிப்பு தண்டிப்பு கிள்வாமல் பேர் முகம் பட்டம் பதவி, கிவை களில் சிக்க விடாமல் **பந்த நிவார்த்தி** / மார்க்க கத்தை மட்டும் உணர்த்தி, தெய்வீகத்தை தமக்குள் ஆக்கி,

அங்கு **“வந்த சி”**
 கில்லாமல் **பணிபுயம் கனிபுயம்**

அங்கு கொண்டு, **அடக்கிய நிலையில் அனைத்தும்**
சாமாந செய்த பிறகாசிக்கிச் செய்வார் சுக்கு

தவவலி மையம், மந்திர எந்திர வடிவங்கியும் டோகா
அஷ்டாந பவந்தையம், தேவ தெய்வ ஆறையுறையம்,

இன்ன அம்சம், **“அறிபு தாங்களை”** காட்டி, அதன்

நிலையில் **“சுகீ”** சோடியமாகவே விளங்குபவர் சாமா
 னிய குருவாம்.

எந்த வல்லமைகளும் கில்லாமல், லோகமாயாவை பயன்
 படுத்தாமல், **“லோகமாயாவை”** தம்முள்

அடக்கிய நிலையில், லோகீக தெய்வீக எந்த உபா
 சைகையும் கில்லாமல், **“பிரமீமாணிக**

பரையி” இய்வார் சுக்கு
 சாமா னிய குரு தெய்வத்தை காட்ட முடியும். ஆறல் சுக்கு

தெய்வமாகவே ஆக்க முடியும். சாமா னிய குரு கிறைகருணை

பெற இயங்க முடியும். ஆறல் சுக்கு கிறை கருணையை
“பரகருணையோடு” இனித்து, எந்த வல்லமையும்

சற்றநிலையில், அதிரகம்யமாகவும்,

சூர்மாநிலையில் இயங்கவும்

கூக்கவும் குடியும்.

இறைவன் கருணை!

உலக பொருள்கள் அனைத்தும் அயனுடையதே! அனைத்து
இயக்கமும் அயனுடையதே! அயனன்றி அனுவும்
அசையாது! என்பதுவும் நுதலியது!

ஆனால் அனைத்து நீவ நோடிகளின் இயக்கமும், அயரவர்
வெளியின்படி ஒழுங்காக, எந்த யாரயட்ச டோஷமும் கில்
லாமல் விதிதாச்சரம்படி, ஒழுங்காக நடைபெறுகிறது.

ஆனால் **முனம்படைக்க** கிந்த மன்த

அணக்கிரிசு மட்டும் கஷ்டநஷ்ட,

இன்பதுன்ப, விபரீத வித்தியாசமாக நடக்கும் நிலையில்

சூற்ற பார்வையில் விபரீத நிலையும், **சூறா**

கேட்கும் வகையில் வித்தியாச நிலையும் தேர்ந்துகிறது.

தாரணம்? இங்கு மனமையகநீபனியில், சொந்த பந்த யாச

சூர்மாண அணக்கவரிச்சயனி!

போதை மயக்கக்கரந் தேர்ந்துகிறது. அமலம்???

இறைவன் கருணையை உணர முடிவதில்லை!

① உன்னுடைய குற்றம் பாராயயில் தோன்றும்!

② உன்னுடைய குறைகள் வார்த்தைகளில் தோன்றும்!

நம் இறைவன் கருணையானது, இரண்டு நிலைகளில் செயல்படும்! ஒன்று, "அறக் கருணை"!

மற் றொன்று, "முறக் கருணை"!! அதாவது

ஒன்றில் மென்மை தோன்றும். மற்றொன்றில் கடுமை தோன்றும்.

இது அவரவர் **வியோயினி தற்பிணைய**

யொருத்துமனம் அமைப்பதே தவிர உண்மையில் கில்லவே இல்லை.

இதை விளக்க ஓர் உதாரணம்?

ஓர் முரட்டுப்பக்தன், ஓர் சர்க்கஸ் நாடன் வளர்க்கும்,

சுய்ஹம்சன் நான்கை, அகன் கூண்டினுள் கண்டான். அந்த

சர்க்கஸ் நாடனிடம் சொன்னான், நான் இந்த சுய்ஹம்சனின்

கூண்டுக்குள் சென்று வேண்டன். இறைவனின் கருணை,

என்னை ரட்சிக்கும். என் இறைவன் என்னை எப்படி

ரட்சி செய்கிறான் பாருங்கள், என்ச் சொல்லி விட்டு, அச்சு

சுய்ஹம்சனின், கூண்டுக்குள் சென்று தகுதவை தாளிடக்கே

நொண்டான். கூண்டுக்குள் இருந்து நான்கு சுய்ஹம்சன்களுக்கே

கடல் பசியால் இருந்தன போலும்? கூண்டினுள் நுழைந்து

இந்த முரட்டுப்பக்தனை நான் நாராக கிழித்து, அல்பாசாயி

டுவது போல் சாய்விட்டு விட்டு அழைக்கி யாயின!

இதைப்படிக்கும்போது, அங்கு இறைவனின் கருணையை கருணைமே என்றுமீ, ஓர் பகீரணி இவ்வாறு செய்வாமை என்றுமீ, கருணைமீட்டி யாகிய பரிசுதவரன், இப்படி கைவிட்டுவிட்டானே, இதுதான் ரட்சிப்பா என்றுமீ, இப்படி நடந்தால், எவ்வளவு நெய்தலை நயிப்பாட லானே என்றுமீ, இறைவனின் கருணை என்னை

வாயிற்று என்றுமீ, உட்கருணைகா ????

எம் ஆனந்தகருணைகளை!

எல்லாம் "முன்பின்" அக்கேள்விகள்
 அந்தியாத் தன்மையாகும்!
 அங்கு "ஒருபக்கம்" மட்டுமே காண்கிறீர்கள்!
 அங்கு "மறுபக்கம்" காணும் நிலையிலும் நிற்குங்கு
 இறை நம்பிக்கையின் "வ்யாறுமை" இவ்வா

கருணைமாரகம். இதன்மறுபக்கத்தை காண்பீர்களாக.

இந்த குரட்டுபகீதன், முன் இன்மரவில், ஓர் வேறு
 தகவிறந்திருந்தான். ஓர் வேட்டையில், நாங்கு முயல்
 களை பாணத்தால் அடித்து, அந்த நாங்கு முயல்களையும் இவன்
 ஒருவனை தின்று தீர்த்து விட்டான். அந்த நாங்கு முயல்
 களும், நாங்கு சிவனை களாத வடிவெடுத்து, இவனுக்காக
 காத்திருந்து, கொண்ட கட்டி உண்டு கழித்துக் கொண்டன.

கொடுத்ததை வாங்க வேண்டும்! வாங்கியதை
கொடுக்க வேண்டும்! தணக்கு கொடுத்து
முடிக்கவே கிவ்யவகம் இருக்கிறது ஒருவர்
தணக்காக ஒருவர் கொடுக்கவோ, மற்றவோ
மறுக்கவோ விவக்கவோ முடியவே முடியாது.

இப்போது நடைபெறும் தாரியம், ஒன்று முடிவுறும்!
 அல்லது ‘**வெட்பரிவுறும்!**’ ஒருபக்கத்தை மட்டுமே
கண்டு, அதிர்ச்சியிற்று அவசரமாக முடிவெடுக்கும்
‘கலிகாலமாகும்!’

இங்கு நம் குற்றங்களின் தருணம், ரியம்படி செயலி
படுகிறது. என்றால், சும்மும் கள் அம்பக்தனை கொரியும் சமயம்,
புறப்பதவன் நாமஸ் மரணம், வெகுமாக இருந்தது. ஆகவே
அவனுக்கே, வேறொரு புனிதமான ஜன்மா கொடுத்து, அவனை
புறப்பதவன் சூட கொண்டான். இங்கு கிந்த சமயம், அருகிர்
நின்று, பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்க ருக்கு என்ன தோனும்? என
எண்ணிப் பாருங்கள். ஒருவன் மரணத்த ருவாயில், கிம்படி
புறப்பதவனை கிறகுச்சி, கதலிகத்தி அழைக்கிறேன். கிச்சமயம்
அந்த குற்றவன், நேர் குகமாக காக்கவாம். அல்லது
மறை குகமாக (வேறொருவர் குவமாக) காக்கவாமே! கிம்படி
ஓர்பக்தனை நிர்த்தியாத, விட்டு விட்டதோ வல்லாம்,

புறநகரக்கோரமா காண்குமுடி கிறெண்

சூய நெயை கொடுத்தால், அந்த நெய் வந்திடு
தன் கிவியே யென, தாற்றத்தான் தேரென்றும்

அமைதி காக்க முடியாதுதான். கங்கு நம் நீயகவானின்
காரியம், **முறக்கருணையாகிறது!**

இங்கு அப்பத்தன், அக் கொடிய முன்விறி தேடாதிருந்தால்,
தன்மூலமாகவோ, பிறர் மூலமாகவோ, அயல்யம் ரட சூய
பான். அந்நியதாபியல், அயன் சூயமிட்ட, நீயக வன்நாமா
வாணது, **அத்தாவம்!** அடியாதநெயில், ரட சூய
தால் அங்கு, **அறக்கருணையாக!**

மாறிவரும்.
அப்போதுள்ள தூவத்தை, அடியாமல் காப்பது,
அறக்கருணை யென்றும். நீயகவன் நாமஸ் மரணையோடு
கிருந்தாலும் **முனிவரையினர்!** காரண
மாக, அத்தாவம் அறிக்கப்பட்டு, வேறொருபுனிததாவம்
கொடுத்து ஆட கொள்வதால், அது **முறக்கருணை யென்றும்**
மேசம் படுகிறது.

ஆனால் இக் கலியில் முடிவுரை

எவரும் விரும்புவதில்லை. அதற்கு மாடுத

“ஸதாடர்வினையை”

மக்கள் விரும்புகின்றனர். காரணம்?

எண்ணம், சொல், செயலால், ஒருவரை ஒருவர்

“பட்சிக் கும்” கவிகாவலமாகிவிட்டது.

ஒருவரை ஒருவர் “ரட்சிக் கும்” ஸாத்வீக

காவல் இல்லவே இல்லை! இப்பரதன் உரவாந் நிலப்படித்த

ஒர் சம்பவத்தை இங்கு நினைவில் கொள்ளலாம். ஒர் மான்

ஒரு நாடாண்ட நிமித்தமாக, பரதன் மான்தூவம் எடுக்க நேர்ந்தது.

இங்கு விளையும், மணலும், எப்படி யின்னி விளையாடுகிறது,

என உணர்வீர்.

ஒர் நிறை கர்ப்பிணியானமான், ஒர் ஜவம்பிர

வாகத்தை, தாலிக் குதிக்கும்போது, அதன் கர்ப்பம் நழுவி

ஜவம்பிரவாகத்தின் அருகில் விழ, அதற்காய்மான் விதிவசத்தி

தால் கிறந்து போகிறது. அதை இப்படித்தில் எப்போதும் நம்

பரதன் காண்கிறான். இல்லிடுவீர் விக் குதவகிய இறை

வன், காண்பிக் திரை. இங்கு கிப்பரதனின் மனது

பலமாக வேலை செய்கிறது. அந்த மாயா மனதின்

“கர்ப்பு கர்ப்பு கர்ப்பு” தவணிக் கவும்.

இதை கவனித்த பரதன், திம்மாள் குட்டிக்கு,
 ரட்சகன் யார் என கேட்டான். அம்மாள்
 குட்டியால், பந்தம் பட்டமனமானது, உடனே
நூல்தாரி! என அறங்கரித்தது.

இதை என்ன செய்வது எனக் கேட்டான். மற்றும்
 துஷ்டமிருகங்களிடம் இருந்து, இதை தரப்பாற்ற முடியுமா
எண்ணூல் முடியும்! என பாசத்தால்

சிக்கிய மனமானது, அதிகாரத்தால், பின்னிப் பிணைந்து
 கொண்டது. இதை எப்படி எங்கே தங்க வைத்து தரப்பாற்
 ருவது, என கேட்டான். **எண்ணுடைய!**

குடிசையில் வைத்து தரப்பாற்ற முடியும் என, **விசைப்
 யந்திரம்!** உடைமையும், உரிமையும், பாறாட்டிய
கள்ளமணம்! ஏற்றுக் கொண்டது. இங்கு நல்ல

மனம் என்ற, மனச்சாட்சி வேசாத சிறித்குது. அதை
அந்தர்யாமி! ஆகும்! அம்மனச்சாட்சி
 கேட்டது. நண்பா! உன் வினைக்கட்பாகிய தூவமே

உனக்குரிய தில்லியே! பிளிந்தாருதாவம், உனக்கு தேவையா?
 அதை ரட்சிக்க முடியுமா? நானி உன்தாவத்தை வாடகைக்கு
 கொடுத்தவன், உன்தாவத்தை எடுத்துக் கொண்டாள். எங்கி
 ருந்து கொண்டு, அதை நீ யோ டிப்பாய்? ஆதல்கம்போது நீ
 யோ குகின்ற, மனகுடிச்சால் ஓவரெகுதாவம், எக்கேவண்டி
 வருமே?

அம்போது உன் **மனதின்!**

எண்ணமும், சொல்லும், செயலும்,

உன் **வினையால்!**

அம்போது நீ என்ன செய்வாய்? கம்போதா
வது, எளிகிலி விட்டு விடலாம். மெலும்மெலும்

உன் எண்ண அஞ்சுதந்தால், **பழுவளி!** விட்டால்

மலை அவஸ்தை, பரிசுவம் கருமைபாத இருக்குமே? மெலும்

இவ்வுவகமும், அதன் மொருக்கமும், அதன் கியக்கமும்,

நீ பகவானுடைய தாக இருக்கும்போது, நீயாக வினைக்கும்

இவ்வினைப்பினும், **நீயாக விரும்பி!**

ஒற்றும் கஷ்டம், கவல், பயம் துக்கம், சஞ்சலம்,

அயர்வு, சோர்வு, அவஸ்யம் உளக்குத் தேவைதானா?

என அறிவுரை கூறியது, மனச்சாட்சியாகிய இதயவாணி!

அறங்கார, அதிகார, அவிமான ஆதிக்க வெறியான,

உடைமையிலும், உரிமையிலும்

மாட்டிக் கொண்ட பந்தப்பட்ட மனமானது, கேட்க

முடியவில்லையா? கேட்க கிடமில்லையா?

சிந்தித்து நோக்குவீர். மனமே காடகி! மனமே எழுச்சி!

மனமே வீழ்ச்சி! ஆகும்.

இங்கு பரதன்
↑ அம்மான் குட்டிக்கு, அநன் வாயில் அந்த
நதிதலத்தை விட்டான். அது சுவைத்துக்
குடித்து. இறைவன் கிருபையிலும் அது
மெல்ல எழுந்து நடக்க, உயர்வந்து விட்டும்

இங்கு ஓர் சாதகன், என்ன செய்வ வேண்டும்
என்றால் ??? ஸ்ரீ பகவானிடம், முழுமையாக **“சும்மை”**

அர்ப்பணித்த நிலையில், ஹேதயாநிதி! நீ என்ன செய்வ
வேண்டுமோ, அதை செய்வாயாக! வினிகண்டு, நிலிகண்டு,

“ரட்சிமீபோ” “சட்சிமீபோ”

“பட்சிமீபோ” எது தேவையோ, அது உனக்கு

நொடியும். எம் தாவமாகிய வினிகளும், ஓர் பதுமையே

என சர்வார்ப்பண நிலையில், ஸ்ரீ பகவானிடம் ஓம்பு

வித்த நிலையில், **“இரணியபாரு”** விருடிகள்

(தமிழ் மல்ல) **“மெளனம்”** காத்தால்.

1. உன் தாவத்திற்கும், அந்த தாவத்திற்கும், **“வினை”**
சம்பந்தம் இருந்தால், மேலும் வினிகளாடரா வண்ணம்

உன்னை ^{சைத்த} அவன் மாயா காரியத்தால் கியக்கி, வினையை

முடித்து உன்னை, ஆடிகொள்ளவும் அவதூறு முடியும்!

வினா வினாவுக்குமீ, அந்தநூல்திந்தும்,
“வினா” சம்பந்தம் இவ்வினாயின்,
 அதற்கென வினா சம்பந்த நூல்திந்த,
 அங்கு வரச் செய்து, தம்மாயா காரியத்

தால், வினாயின் காரியத்தை முடிக்கவாம். அதுசமயம்,
 இரண்டின் நிலையிலும், நிலைகண்டு, வினா கண்டு,
 மனதை இயங்க வைத்து, **“முன், பின்”** கர்மாமை
 தொடரவைக்கவும் அதுவகு சாமாந்தியம் உண்டு (இங்கு

யே ஒரு தாம்மான் வந்து, அதை அறவணந்து செல்லவும் முடியும்.
 அல்லது அம்மான் குட்டிக்கே, தரணை இவம் அருந்தவும், தரணை
 அல்லமேயவும், தன்னை தற்காத்துக் கொள்ளவும், அதற்குரிய

“துடிச்சுத்தியை” தரவும் அவை முடியும்.
 இ. அம்மான் குட்டிக்கு, **“விகி”** யும், **“வினா”** யும்,
 சாரியிவ்வினாயின், அதற்கு ஓர் **“மரணகிதை”**
 கொடுத்து வேறொரு நூலும், நிலை உரிசை கண்டு கொடுத்து,
 அதுகொள்ளவும் முடியும்.

முதல் கிரணம், **“அறக்கூலியில்”** முடியும்.
 பிந்தையது மரணம் கொடுத்து நட்சிப்பதால், அது **“முறக்க**
“கூலியாக” முடியும் என்று ஆய்வு மூலம் காணிக் கடுத்து.

எம் ஞானக் குழந்தை களே! கிவ்விரு
கதையம் உணர்த்து வது: -

முந்தையது: - தொடர் வினை முடிவடைகிறது!

பின்னையது: - புதிய வினை தொடர்கிறது!

கிவ்விருவினைகளுக்கும், இறைமன் வாய்ப்பாக
மாட்டான். (அதிக) **ஆசைப்பயல்!**

அவஸ்தை! என்பதை உணர்வீர். அவ் வதித
ஆசையானது, புகழாரிடம் முழுமையாக மனதை

விடாததே தாரணமாகும்!

3. ஆசையே அவஸ்தை!

ஓர் சமயம், எசய்யும் தொழிலே தெய்வம்

என்றும் ஓர் **காமவிரன்!** சோம்பவாக

கிராமத்தி! துரிதமாக விளையாற்று! முயற்சி உடையார்

இதழ்ச்சி அடையார்! என்ற **கஸியுககாமர்!**

வாசகங்கள் வலியுறுத்தி, மக்களுக்கும் போதித்து வந்து
கொண்டிருந்தான்.

ஓர் நாள் மாலை, ஓர் கிராம பகுதியில், தம் மூடைய
AC. காலில் வந்து கொண்டிருந்தான். அது சமயம், ஓர்

சிறிய குடிசையில் வாசும் விவசாயி தன் குடிசை அருகே
உள்ள, ஓர் மரத்தின்மீது, ஓர் கயிற்றுக் கட்டிலில்,

அக்கட்டிலில் எதுவும் இவ்வருக நியயில், வெறுமனை
வெற்றுடலுடன், கெளமீனதாரியாய், பருத்த நியயில்

தால்மேல் கால் போட்ட வண்ணம், காஸி
அட்டிதீ கொண்டே, அநந்தமாக வருந்தான்.

இந்த “உபுண்” வாசிக்கு, அவனைப்
பார்த்ததும், வேதம், ஆதீரம் கொண்டு,
இப்படி “உழைப்பிஸீஸா

மஸி!” சோம் பெரியாக படுத்திருக்கி குண எணரணை
அவன் அருகில் தன்காரை நிறுத்தி, கீழே இருந்த அவன்
அருகே வந்து, அவனைவிசாரிக்கிறான். இனி உபுண் வாசியை
உ.வா. என்னும்; கிராம வாசியை, கி.வா எனவும்
குறிப்பிடுகிறோம்.

உ.வா:— ஐயா! இப்படி உழைக்க வேண்டிய வயதில்,
இப்படி உறிக் கித் கொண்டு இருக்கிறீர்! இது நியாயமா?
கி.வா:— யாம் உறங்கவில்லையே. விழித்துக்கொள்ளுங்கள்
படுத்திருக்கிறோம்.

உ.வா:— படுத்திருக்கிறீர்கள், அது சோம்பல்தானே?

கி.வா:— (அருந்த அமர்ந்திருக்கிறீர்) யாம் என்ன செய்ய
வேண்டுகிறது எண்ணுகிறீர்?

உ.வா:— சோம்பல்தான் கிடையே என்னும், முயற்சி திரு
விளையாடும் என்றையும், செயலே உதவியும்
என்றையும் உறந்து விட்டீரா?

கி.வா:— (அருந்தக் கொண்டு) யாம் அறியேன், அதற்கு
இப்போ யாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?

உ.வா:— உம் வயதில் கடுமையாக உழைக்க வர வே?
நன்றாக சூடி சூடி வேகி செய்யவா?

கி.வா:— உங்கி செய்தால்?

உ.வா:— பணம் நிறைய சம்பளம் உங்கி வரா?

கி.வா: - பணம் சம்பாதித்து?

ட.வா: - பல அடுக்கீ மாளிகை போன்று வசதியான வீடு வாங்கலாமா?

கி.வா: - வீடு வாங்கி?

ட.வா: - அனைத்துமே குளு குளு அறை

A.C. ஆக்கலாம்.

கி.வா: - அம்முறம்? ஆடம்பரமொடுமா?

ட.வா: - பிரிட்ஜ் வாங்கலாம். (கிம்படியாகிடுவீ வொண்டு கெடலவச் செல்ல, கி.வா: அம்முறம் அம்முறம் என கேட்கக் கெண்டேவந்தீர். முடிவில் என்னைப்போலி சொடுகுதார் வாங்கலாம் என்று முடிவில் ட.வா: கி.வா: அறையிற் குளு குளு குளுயென

“குளிப்பிச்சியாண”

அறையிற் குளுந்த மாடு தூங்கலாம். A.C. குளுகுளு காழில் 2 நாடாள் வரம் சுற்றி மீட்டார்க்கலாம். கி.வா: **“வசதி”** கறம்

“பணத்தாள்”

வெறு முடியும் எனநினைக்கிறார் ட.வா: **“வசதி”** கறம். பதிவெட்டுகெடுவதற்கு கேட்டான்: - வசதியாக படுக்கலாம் என்று யோயாம் அனுகூலனே செய்து கெண்டிருக்கீரும். கி.வா: **“வசதி”** கறம்

“குளுமையிடு” 2 நாடாள் **“A.C.”** அறை

சுகம் கொடுக்கமா? 2 நாடாள் A.C. அறையிடுவதையெடுக்கலாம். இம்மாதிரி விடாதுகொள்வோர்க்கும். 2 நாடாள் A.C. காணாவிட எம்

செக்கிறும். எம் கால்தடையும் **“சுகமும் பலமும்”**

கொடுக்கும் 2 நாடாள் அறையில் **“வசதி”** கறம் என்று எம்மாதிரி **“அசதி”** கறம் எனவொடுக்கலாம். (அசதி = விடாது)

உன்னைப் போல், பணமும், பதவியும், பகடீகும்
 அதைக்கொள்பாற்ற பயமும், கவலையும், இன்னும்
 வேண்டி மென்ற **பேராசையுமீ!**
துன்பமும்! வந்தோமே அந்நேரையயா?

யாம் சுகமாகவும், ஆனந்தமாகவும், இருப்பது உனக்கும்
 அடிக்கவிஸ்சியா? நீயும் கஷ்டமும் கவலையும் பயமும்
 என்மையும் படச் சொல்கிறாயா?

பிணியும் பயமும்! உள்ள ஆபத்தான வாழ்க்கை
 எமக்கு வேண்டாம். எதியும் **போதும்** என்ற

நினைவாண! தெய்வீகவாழ்க்கை ஒன்றே போதும்
 என்ருன் கிராமவாசி! அங்கு டவுண் வாசியைகாணும்!

4 "புக்கறும் பநீபகவாறும்"

ஓர் பத்தன் ஆலய வரயிலி அமர்ந்த வண்ணம்
 ருவி உங்கி அகல கொண்டிருக்கான். போலேர்வருவோர்
 எரிவாம் அவனைப் பதீயம் என எரிநி நகையாடினர்.
 அந்நகையாடி அவனுள் ஆலய வரயிலி அமர்ந்த
 போலேர் வருவாரை யும் மாறிப்பார். ஆவயத்தினுள்
 தம் திரும்பிப் பறவ்வதீது அக்கம்பக்கம் பார்த்து காமல்
 வருள் அன்மர்காநி துருகத்தையம் அவர்கன் உரிநா ருக்கத்தையம்
 அந்தரக்கத்தின்கேள் விகளியுடீ ஆராய்த்த வண்ணம். காசியம் மாநிலம்
 கரவகரியம் மாநிலம், மயிலிவி ஓன்று மாத்திரம் அமைந்த கொண்டு
 ரய்யம் தியையம் அப்படி அப்படி அமைத்த வண்ணம்.

ததாஸ்து! ததாஸ்து! ததாஸ்து!

(தந்தோம், தந்தோம், தந்தோம்)

என்று சூட்சுமாக கொடுத்த வண்ணம் "நின்றகோவளம் விட்டவியும்"
 பார்த்த வண்ணம் அமர்ந்திருக்கான், அந்த உண்மை பத்தன், வந்தவர்கள்
 அனைவரும் பாரும் போகவிடக் கொண்டு வரும் பத்தன் மென்றுக்
 கொண்டு தியிறலிக்கும் அடுத்த பிறலிக்கும் "தேவையானவைகள்
 வெகு ஆனந்தமாக பெற்றுச் சென்று கொண்டு வரும்."

கிரவு நடைசாத்தியம் தருணம் கூட்டம் கிஸ்ஸி அவிஞ்சுந்த
 வேண்டியும் கிஸ்ஸி வேறுபடும். பதி விட்டவன் அந்த செவிகிஸ்ஸி விட்டு
 மதுவாக கிறவ்கிறன். நேராக அந்த பத்தன் விட்டு வந்தான் பநீபகவாண்
 பநீபகவாண் :- கொடுத்தே! திருவன் மட்டுமே துவ்கே அமர்ந்த

தவண்ணம் என்ன செய்து கொண்டு இருக்கிறாய்? உணக்கு
 தேவை எதுவும் கிஸ்ஸியா? வந்தவர்கள் எல்லாம்
 அவரவர் விளையின் படி மனதை வைத்து கேட்டு வரவியும்
 போகின்றீர்களே! துணை எதையும் கேட்கவில்லையா?
 பத்தன் :- எம்மியும் வே! கண்ண! அவர் கேட்டு கேட்டு விளையின்
 பெருக்கி கொள் கிருக்கார். ஆறல்யாம் உன்கிருமையர்
 எதைத் தரச்சித்தமோ அதை "நீ கொடுத்தால் யாம் அதை
 உனதாக அல்ல" நியாக பாயின் செய்து ஏற்றுக் கொள்வோம்."

பநீபகவாண் :- எம் அன்புச் செலவடும்! யாமாத எதையும் கொடுக்க
 முடியாதே, அப்படி கொடுக்க அக்கிரமம் இல்லை, அப்படி
 கொடுக்கும் பொருளும் கிஸ்ஸியே?
 பத்தன் :- ஏன் அப்படி?

2

பந்ரீபகவாஸீ:- உலகெனீ அனீதீதுப் பமா ருநீகருஸீ
 ஜடபசா ரூபமே! அவைகனீ குணா ரசாஓ
 பமாக்கி ஓதீதுக் கெரனீடு புணீனீய
 பாம வினீகனீ சேகரிதீதுக் கெரனீயது

மனம்படைத்த

வணீர்
 (மனாசுனீ சிருய் டயானா மனீசுனீ) வேலீ.
 ஏனீ டனீநரிபட மனம் இலீயீயா?

பகீதனீ:- ஓனீயிரபொ கிதீதுக் கெனீயி?மெகீமும் மனம் உணீடு
 அங்கு உணீனீதயிர வேறு எதுவுமே இலீயீயே!

பந்ரீபகவாஸீ:- வேமகீநகயாக கிருகீகிறதே? எம்மம் மடமும் அங்கே
 வைத்துக் கெரனீடாஓ டனக்கு அநச கனோ, தேவை கனோ,
 அநயகநீன் வினீயி பமருக்கமோ இலீயீயனீயுயா?

பகீதனீ:- அய்யயயா யயிக்கு? தேவைகனீயும் அநைசீதாரீந்த அநசகநீ
 யும் கெரகுதீது எம்மமும் அவரீயீயீயோஓ மாநீறதீ தீயீ
 மாடடி நயக்கம் பேரகிருயா? அதுதான் கிங்குநடைபடுது!

பந்ரீபகவாஸீ:- சினீதீதுக் கெரனீடே ஏனீநடக்கமே உணீனீயில கெனீயி
 கேடகிடுமும் உணீயகிலீ எய்யடி வகுநீறகனீயுபாரீயீயேயு!
 பகீதனீனீ கனீயயதீ கெரடகீகாடடி இதுஎனீது?

பகீதனீ:- இது கனீணனீனீ தீயீ!

பந்ரீபகவாஸீ:- பகீதனீனீ நகையதீ கெரடகீகாடடி இதுஎனீது?

பகீதனீ:- இது கனீணனீனீ நக!

பந்ரீபகவாஸீ:- பகீதனீனீ மாநீயபகீ சடடி கீகாடடி இதுஎனீது?

பகீதனீ:- இது கனீணனீனீ மாநீய!

பந்ரீபகவாஸீ:- இநீதுமாநீயினுநீ எனீனீ கிருகீகிறது?

பகீதனீ:- கிருகீமாநீயினுநீ கனீணனீ அலயம் கிருகீகிறது!

பந்ரீபகவாஸீ:- ஓகே எம் அலயம் அங்கு கிருகீகாமானுஓ அங்கு யாம
 குடியிருக்க வேணீடுமே யாஓஅங்கு கெலீயவாமா? அங்கேயே

பகீதனீ:- இதுலீஎனீததே? கிருகீடு ஓனீயுறா கரணமாத
 கிருகீகாம! அயீயேஅதரணமாக கிருகீகம் பேர கிருயீ
 இவ்வநாயுதரணீ டனீனீ கெனீயு அமர். அதுஉனீ
 இடமீதரண எனா ரசாலீயீக் கெரனீடே அகீகம் பகீகம்
 பாரீதீதா ஓ. எதுயீ வாதீனீமாக அங்கு ஓர் அரி யானீ கிடநீ
 தது, அநை ரயகுதீ தமீ மாநீயினீ யீது ஓர் பேரடு பேரடடு
 தம் கிருகீகதீதாஓ பவரகீகாடடி யினீயீயுபேரலீ யினீதீகாஓ.
 டேயிடமோ தீதா ரரணமாக உனீனீ பேரகலமீ.

இதில் வெகு காவமாக அருபமாக இருந்தால் அதன்
இருள் சொகுசு அருபமாக அடங்கியும்.

உணர்வுகளே செல்

என ஆனையிட
உயர்போல அணிகலன் பணிதீத ரன் அந்த உணர்வு
பக்தர்.

எம் பநியக வாயுயி ஆகா! ஆகா! பரமாத்மம்
என உள்களே சென்று அடங்கிய விடலாண் உட்களே
எம் பகீத உம் தம் இடையிலி தட்டியி ருத்தி துணியை

எடுத்தி கும் உள்களே இருக்கக் கட்டித் தொண்டாண். எம் பகீதாண்
உள்களே சென்றதால் பகீதன் பேராணத்தத் தில் மீது விடலாண்.

அதிகரில் இ உணர் ஆகிவிட்டது பநியகவாள் உள்கிடுத்தே
கேடலாண். குடித்தாய் ஆவயம் திறக்கம் நேரமாகிவிட்டது எம்மை
சுந்தியவெளியே விடுகிறாயா? ஆவய வியாபாரத்தினை காணும்

வரும் உக்காள் கூட்டத்தினை காணும் யாழ்வெளியே சென்று அவர்களை
கேட்கும் பெருள் வியாபாரத்தினைத் தம் (பேரகீதையையும் பநியகவாள்)
செய்துவிட்டு வந்து விடுகிறோம் என்றால் எம் இணைவன்.

பக்தன் கேடலாண் உள்கவயத் தீவ் குடியிருக்கம் போகிறேன்
என உள்களே சென்றால் அதன் குடியிருக்க விவியே? உண்கீத வியாபார
த்தினை ஆசைதாண் போலும்?

பநியகவாள் சென்றால் உண்கவயத்தினால் சென்றால் குடித்தாய்!
அதன் அதுவும் இச்சைப்படி தடைபடும் வியாபாரமல்ல. இச்சைவர்களை
உட்களே இச்சைப்படி தடைபடும் உறவுண்டிய வியாபாரம். எம் கீத உணர் இவ்வாத்

தீர்மையிலுள் கிந்த இவர்களை உணர்வு அவர்களை நினைக்கத் தக்கபடி
வாங்கி அதைத் தீர்ச்சி செய்து அவர்களை உட்களே தொடுத்த விடுவாய்.

பகீதன் கேடலாண் இக்காரியம் உண்கீத சலிமீமை துறவுவியா?
பநியகவாள் சென்றால் சலிம்பர அது எப்படி இருக்கும்?

பகீதன் கேடலாண் இக்காரியம் இவ்வாதவது? அப்படி உணர் இவ்வாத
நீ செய்விடுவது எதனில்?
பநியகவாள் :- எம் மாய எம் வசம் கிருப்பதால் அதை வைத்துக்
தொண்டு அம்மனைகள் கேள்வனிய அவரவர் வினாப்படி

பகீதன் :- ஏன் விவாதி? உண்கீத உமாய கிரிப் யானால் கிருந்தமனை
நீ ஆட்டி வைக்க முடியா தென்றே செல்கிறாய்?

பநியகவாள் :- ஆமாம் குடித்தாய்! அதன் குடியிருக்க
கும் உணர் தீர்மம் இவ் வித்யாசம் உள்கீத! மாய யினை
குடித்தாய் உணர். ஆனால் மாய எம் வசம் உள்கீத;
உணர் தீர் வசம் இச்சைவர்களை உள்கீதார்களை.

2

மாறைய வசம் கிந்த மனதை ஓய்வு டைத்து விட்டால்
 அவஸ்யம் மனம் செயலற்றுபோகும். அப்படி மாறையவசம்
 ஓய்வுடையவதென்பது எந்த ஓர் காரியங்களையும் ஆழ்மாத
 ஆராய்ச்சி செய்வதில் "நந்தர விவரம் வராமலும்"
 "நடந்தர விட்டால் வரும் கிதப்பும்"

"நமக் கிஸ்ஸியை"

சலிக்காம மனம் இருக்கப் பதற்கு காரண
 டாவி அந்தமனதை மாறையிடம் விட்டு விட்டால் என்ன நினைப்போடு நினைப்போ
 அங்கு கித ஏன்? கிதரப்படி? கிதரகுந்து? ஓர் சலிப்பின் அமை
 வின்) கிஸ்ஸியின் கெள்வி வந்தார் அது மாறையிடம் கிந்தமனதை
 ஓய்வுடையதென்பது!
 பகீதன்:- கிந்தமனையினால் தீயன்கள் இப்படி மதிப்புமிக்க குறமை என்னி
 பநியகவான்:- உன்னிடைய பநிகுரு தேயன் மொன்றைய நூலி, என்னுள்
 என்னிடையது" இவ்வேற்றையும விடக்கூடும் மைதரன்
 பகீதன்:- இது ஒருமனம் பெரியநாளிய மாததர கிஸ்ஸியின் பிடியே
 அனைவரும் உலகம் தீயயானம் அனைத்தும மாறைய மனது
 பெரிந்தவர்களே. தீதரன் அனைவரும் "விளையாடத்தான்"
 உரிமைகொடுக்கிறதே அது போ தாதர ஏன் உரிமைகொடுக்க
 டாடெவண்தம்
 பநியகவான்:- எல்லாவரும் அந்த மையுணர்வுடன் அதுவா தி விட்டால் நி
 ரஸனையான உலகமே அவ்வமநி போய் விடுமே? கிந்தமனது
 ரஸனையான கிந்தமனது உன்னிடையினால் மனம் தேவமீயு
 கிறதும் அம்மனது தீயயானம் கிஸ்ஸியின் வகம் கிஸ்ஸி அதுதேவை
 யும் கிஸ்ஸி அது ஒரு விளையாடகுரு குரு
 பகீதன்:- அதுமாத கண்ணி! உன்னிடையினால் கிஸ்ஸியின் கிஸ்ஸியின்
 மனது கிஸ்ஸியின் கிஸ்ஸியின் கிஸ்ஸியின் கிஸ்ஸியின் கிஸ்ஸியின்
 குருகு! அதுமாத கிஸ்ஸியின் கிஸ்ஸியின் கிஸ்ஸியின் கிஸ்ஸியின்
 உன்னிடையினால் கிஸ்ஸியின் கிஸ்ஸியின் கிஸ்ஸியின் கிஸ்ஸியின்
 "தேவையென்னுள் உலகம்" தேவையென்னுள் கிஸ்ஸியின்
 அதுவா அனைவரும் மாறையினால் நினைப்பதைப் போன்று
 அவர்களும் கிஸ்ஸியின் மனது தேவையென்னுள் கிஸ்ஸியின்
 எல்லாவரும் விட்டால் விட்டால் அவர்களும் அனைவரும் அனைவரும்
 இவ்வேற்றையும

2

பக்தன் :- அந்தமணைதான் ஜீவர்களுக்கும் உன்னிப்போல
 ருந்நைவசம்படுத்திவந்திருக்கிறாள்?

பூபகவான் :- ஆகையால் மாயை என்னது தாடல்களும் பூசைக்
 கும்பகாரணமான சாடல்களாக இருக்கிறது. ஆனால்
 மனமோ தாடல்களும் பூசைகளும் தியானமும்
 தாடியமாக இருக்கிறது.

பக்தன் :- இதே அம்மையானால் மனதின் தாடியத்திற்கு விடலால் மனமெதை
 சிஞ்சியும். அதுவே மனதின் செயலிப்பாடு அந்நம்பி போகும். அவை
 மனம்கிரீடனை நன்றையெய்திவிடலாம். அந்த அந்ந
 வதகாரியங்களை மறப்பதற்கும். அந்த மனதின் செயல்கள்
 கிடைப்பதற்கும் என்னமாய்க்கும்?

பூபகவான் :- வேறு எவ்வாறான காரியமும் இவ்வெய்தலில். மனமாயாத
 தாடியம் அந்நதம் இறைவன் (மாயையினி) ஏதேனும் என் நிர்
 பூசைகளாக விடுவதற்கு தவிர வேறுமாய்க்கும் இல்லை!

பக்தன் :- எம் இறைவா! உன் பிறையோ! உனக்கு வியாபாரத்தில்
 சலிப்பு மந்தம் உயாதுகளை கிரீட விடலாம். உன் மாய
 யினிக்கு கிரீடம் உன்னிடையதுதானே?

பூபகவான் :- அதுதான் கிரீடம் சிவசைவமே எனப்படும் கிரீடம்,
 இறைமன், T-V, ஒருவழியே அந்நதம் துன்படியே இவ்வம்.
 கிரீடம் துன்படியே என்ன வையதில் "ஆர்ஜீவனின் தூய
 இறைமன்தில் சிவசைவமே எனப்படும். அம்மதம் அவன்
 "தூயமறமன்தில் சிவசைவமே அம்மதம் அந்நதம். அந்ந
 கிரீடமே எது நடந்தாலும் "வேதியின் கிரீடம் இறைமன்"
 அந்நதம் மனம்தை தந்த மனதின் மொழியே.

பக்தன் :- எம் இறைவா! அது எப்படி சாத்தியமாகும்?

பூபகவான் :- எம் அனேய! அந்த மனம்தை தந்த மனதின் மொழியே?

பக்தன் :- அம்மதம் மொழியாகிவிடுகிறதே?

பூபகவான் :- அவன் அந்த விஷயம் அந்த மனதின் மொழியே?

பக்தன் :- அவன் அந்த விஷயம் அந்த மனதின் மொழியே?

பூபகவான் :- அவன் அந்த விஷயம் அந்த மனதின் மொழியே?

பக்தன் :- அவன் அந்த விஷயம் அந்த மனதின் மொழியே?

பூபகவான் :- அவன் அந்த விஷயம் அந்த மனதின் மொழியே?

2

பக்தன்:- எம்போன்று நீயும் சமீபா சகமாக இருக்க
-ஆடியாதா?

புதிமகவன்:- அந்த ஓன்றுதான் ஆடியது. அதல்யாம் அந்த
விதமயும் அதனந்த பரதகலே இருக்கிறேன்.
மாயையின் தியக்கீதிரும் யாம் நசயலீபடு
வரைப் போலி தேவதம் ஆகுவி உள் போன்று
எம் தூபம் இலியேய? உன்மக்கீதிர்தம் தூபம்
ஆடிந்ததாம் ஆடியா விடலாம் நீ ஜீவன்
ஆக்கினே யாம் புது சதுர்பு கம் ஆடிந்தால்
நான் என்நீடு ஆக்கி. அதாவது அந்தபந்த
கொடுக்கக்க ஆடியம்.

பக்தன்:- இப்போது உன்நிலியியும் தீவரம் கரண?

புதிமகவன்:- யாம் பரமாக இருந்ததாம் "மாயா தியக்கம்"

என ஓன்று குக்கிறே, அதை விடலாகவே யாம் பரம்
என்றுமே ஆணை என்னை நசலீப ஆடியம்!

பக்தன்:- சரி! உன்காரியத் தை காரணமாக இருந்து கொண்டு பரம்
யாம் மாயா காரணமாக (பரமாக) இருக்கிறேன்.
குத்தியம்!

"ஸத்கீத ஆனந்தா! தவித உரை யாடிய இரண்டையும்
காரணம் அங்க ஓன்றுகாண்குக்கிறது அதையும் இலிய
என்னை ஆலிபடது. எம்பாடு யன்குறி?"

"இரண்டு டென்ருள்" "இரண்டுமே ஓன்றென்ருள்!"

"ஓன்றென்ருள் தவ் வயன்குள்!"

உணர்வு தெரியலியே!!!

யுயாத்மா பரமாத்மா என இரண்டாது!

அவ்வாள் மை ஓன்றுகி பரம் மொருள் என்று ஓன்றுருது!

அதையும் இவ்வயன்ற பராமரம் ஆலிபடது!

அதநாம ருபம் குணம் குறிகடந்த தியயாதுலிபடதால் அதை

சொல்வாரு ம் இவ்வி! கொள்வாரும்கிவ்வி!

அப்படியானால் அங்கு உணர்வு தானது?

அது சகம்!!

உ 5. கோளி புகிஸ்!

ஓர் கோளி:— கிறையனையும் குருவையும் ஒன்று எனச்
சொல்கிறீர்கள்! கிறையன் செயல் குரு செயல் மாட்டார் என
றும், குரு செயல் கிறையன் செயல் முடியாது எனவும்
சொல்கிறீர்கள். கிறையனின் செயல், ஜீவ ரட்சியம்
என்றும், குருவின் செயல், ஜீவ அழியும் என்றும், சொல்கி
றீர்கள். கிறையனும் குருவும் ஒன்று என, உணர்வு பெற்றவரின்
கிறையனையும், குருவையும், தனித்தனி செய் ஊர முடிய
வில்லை செயல்.

எம் அனுபவத்திலீ, இறைவன் நாமர உவர, இறைவன் செயலவா,

நிமிக்க விஸீ யே; எந்த வறடியும், ஸத்குரு

சொடுபீ மடமும் தோன்றுகிறது. ஸத்குருநாமாயும் இடையறாது

கிடுக்கிறதே! அப்படியானால் இது தெய்வ நிதிதனை ஆடுமா?

உடல் உலகீடு தெய்வம் என்றும்; ஆன்ம உணர்வுகீடுகீ

குரு என்றும்; நாங்கள் சொல்லும் கீடுகீதை, யாம் எப்படி

ஏற்பது? உணவு, உடை, இருப்பிடம் இவைகளை, இறைவன்தான்

நரமுடியும் என்றால், இறைநாமா எமகீடு ஏன் உர மறுக்கிறது?

அவைகளை குருநாமா நரமியவாதா? நாங்கள் இறைநாமாமை,

உலியுறுத்தி சொல்லும் போது, அதை எம்மால் உங்கீ முடிய

விஸீ யே)தாரணம் என்ன? இந்த சந்தேகங்களைக் கீடு, சந்தி

விளக்கம் கொடுக்கால், அனைவர்கீடும் பிம உயரஜனமாக கிடுக்கம்?

குரு:— குடிந்தாய்! இதநல்ல கெள்வியே / யாம் சீர் சிறிய

விளக்கம் தடுகிறேன். அதிலீ நீ நந்த நிஸியிலீ கிடுக்கிறாய்.

எனமடமும் சொல்லாயாக? எனமடமும் சொல்லாயாக?

சுஷ்யன்:— ஐயா! நாங்கள் சித்தம்! எம்மாக்கியம்!!

குரு:— குடிந்தாய்! தெய்வமும் குருவும் ஒன்றேயும்,

யாம் கூறும் நிஸியிலீ, இரண்டாக செயல்படுவதால்,

அமை இரண்டும் ஒன்றே? இரண்டாக?

சுஷ்யன்:— எம் அனுபவத்திலீ, சீர் நாண்டுகீதின் கீடு

பக்கங்களை, குருவும் தெய்வமும்! நாண்டில் ஒன்றே. என்ற

நிலையில் குறும் குதயும் ஒன்றே!
 இருக்கவும், சினிசம்! மாறு
 படுகுவல் (செயல் வேறுபடுவதால்) அது
 இரண்டு என்பது, பாக்கியார்க்குமே தவிர,
 வட்சியார்க்கும் இவ்வயை இல்லை.

குரு: அப்படியானால், ஒருவர் காரியத்தை ஒருவர் செய்ய முடியாத
 என்பது அனுபவமானால், உன்மூலே தோன்றுகின்ற படமே
 பொய்யையோ (விக்கிரமங்களோ) உனக்கு மந்திரமாத
 புயம், இருமூலையதாகவும், உன்கேவையையுமீட்டி செயல்

வதாகவும், நம்பிக்கை! உருந்தால், அது
 குறையகமே! அதை நம்பியே சர்க்கலெண்ணும். அங்கு

புதுபயன் நாமஸ் மரணமும், அதன் கோற்றமும் அவன்யம்
 நீ ஏற்றே சர்க்கலெண்ணும்! அதுவே அந்த தேயல் மந்திரமாதமும்.

மூ: மாறாத உன் தேயல்களும், நடக்க வேண்டிய யைக
 மும், அயற்கையாகவே! அறையடி அது
 தாபத்தின் வினை! மனம்! மிதி (உறையன்)

இவைகளின்மடி, தாமே நடைவெறுது
 என்ன, திட உணர்வு உனக்கு இருந்து, தவக்கம் மயக்கம் பயல்
 சந்தேகம் இல்லாமல், மேலே சென்ற படங்களோ, பொய்யையோ

“**உன் வீகையில்**”

தேவ இவ் வியன்பதை உணர். தாரணம்
அனந்தமயம் **சமமாக** / தூண

வும் ஒருகவும், மனம் பக்குவம் பட்ட
தன் மையிறல், இது விஷிஸ்டரக்தவைத நுதியில், உன்
மனம் நிபித்தவகுண உணர் வாயாக!

② அதேமான நுதியில், அனத்தும் படக்காட்சி, அஸ்வது
மொழிமலரட்டம் என்ற நுதியில். பார்ம்பது, கேட்பது,
கொடுவது, உதயற்றி **பேசுவது** / இவைகளில் உனக்கு

“**நாமரூபகுணகோஷம்**” தேற்குமல்
இருந்தால், இது உன் அனுபவ அந்நைதமாகும். இங்கு

தேவநெய் வ மாயா நுக, உனக்குள் அடங்கி அழிந்து
விட்டதன் மையிறல், இறை **சொரூபமோ**,

அதன் **நாமரூபோ** / உன்னிடம் இருந்து! இதுவே

“**குரு சொய்**” / நுதியாகும். இங்கு இறை நுகர

வைந் உச்சரிக்கவும் குடியாகும். குரு தேவா என்ற சுத்
குரு ஸ்மரண குணே திவகாவம் இருக்கும்.

உ
 துஷ்யன் :- ஐயா! நாங்கள் சொல்வது
 அனுபவநிசியில், ஞீரூவது நிசியில்
 இன்னமும், **அனுபவம்** ^{பெறவில்லை}

தான். ஆவதும், இரண்டாவது நிசியில்,
 இப்போதுதான் வினா, மனம், விதி இவைகளின்

அனுபவம் பெற்று அதன் **சுவையை** ^{கிப்போதுதான் சுவைக்க}
 அறியாதிருக்கிறோம். ஆதலால் **முழுநிசியே**

இன்னமும் பெறவில்லைதான். இருப்பினும், இறை சொடுபெண்
இறைநாமாவும் வரமறுக்கிறதா? இயல்பாக இல்லையா?
என்பது எங்கேதேரணவில்லை. ஆதலால் குருநாமஸ்வரண
இடையருது இருக்கிறது! இது சரியான பாதையா? அல்லது
 தவறான பாதையா?

குரு: - இது சரியான பாதையென்றே எங்கே சொன்னோம். சூர்யகீதவாசுதா
சூர்யகீதவாசுதா சூர்யகீதவாசுதா சூர்யகீதவாசுதா சூர்யகீதவாசுதா
சூர்யகீதவாசுதா சூர்யகீதவாசுதா சூர்யகீதவாசுதா சூர்யகீதவாசுதா
சூர்யகீதவாசுதா சூர்யகீதவாசுதா சூர்யகீதவாசுதா சூர்யகீதவாசுதா

சூர்யகீதவாசுதா ^{சூர்யகீதவாசுதா}

பாதையின், அவனுக்கு உபாசுதா முக்கியமோ
 அதன் நாம பேரோ, அல்லவோ சூர்யகீதவாசுதா சூர்யகீதவாசுதா
 ஸ்ரீ மஹானந்தரின் அனுபவமாகி இருக்கிறது!

இதை நீங்கள் மறந்தீர்கள், எப்படி சொல்வீர்கள்
என்பது? இதை **விடமுறை**

என்றும்; அதை **சொல்முறை**
என்றும் நகல்யமாக சொன்னார்கள்.

அதாவது **நாம** ஜகத், ஜீவ, ஈஸ்வராதிக்கள், சூசுமை
யாகவிடவில்லையானால் அடுத்த ஜன்மாவில், அவைகளை சூசுமை
யாக, **விடமுறை** / கருமமும் நடைமுறையும் என்று;

நாமே அது, அதுவே நாமம் என்ற நினைவில் பரஸொபே சித்தியை
சூசுமையாக, **சொல்முறை** / கருமம், அதுவல்லவல்ல

பாடல் உதிக், உந்த தூவம் என்றும், ஆகவே அந்த நாம
ரூபவே தெய்வநாமம் உதிக் சூடியா தென்றும்; **அது**
ஆகும் திசைக்கு **ஸ்தகுரு** / மடமம்
சொபேத் தைநாடி வந்திருக்க

கிறது என்றும், பொருள் கொள்ள வேண்டும். இவ்ருயமம்
ருரு சொபேத் **நாமரூபமாக** !!!

தூளிபாயா என்றே, சாயிபாயா என்றே, சாயிராம் என்றே;
சிரடிபாயா என்றே, ரமணருவே என்றே வேறு எந்த **ருரு**
சொல்முறை / சார்ந்த உலக /
சார வேண்டாம்

மேலும்

↑ அப்படி ஒரு சொகுசுத்தை சார்ந்து
 நிதிமொயின், அது தோன்றி,
 இருந்து மாறி மறைக்க முடியாத, அது
 ஸாஸ்வதமும்லீ! அது ஸத்தியமும்லீ!

யாங் குன்ம கூறியபடி, 'சூசூ' என்ருல் 'ஓலி' 'ஓளி'

ஆகும். அதுமர ஓலி ஆகும். அது ஆகும் ஓளியாகும். அது

அனுபவஞானத்தை!

வாக்கியார்த்தநிசியில்; 'ஓலி' யாக கொடுத்து,

வடிகுயார்த்தநிசியில்; 'ஓளி' யாக ஸ்வயமாக

ஆகும் நிசியாகும்! மேலும் அதை 'வாரி' வடிவிலே

'வாங்கு' நிசியிலே, எவரும் விளக்க முடியாது.

கிஷ்யன் :- ஐயா! இங்கு உத்யக்ரமமானைஸ்மரிக்காமலும்,
 எதல்வ சொகுசுத்தை ஏதீகாமலும், பிராப்தாகீமைமாக,
 உணவு, உடை, இருப்பிடம், இவைகளை உற்பத்தவி, அது தவ
 ராக, அதாவது அபசாரமாக மாறிவிடுமே? உண்ணுக்குவர்க்கள்
 அடிக்கடி, ஸத் ஸங்க உறையாடலில், அயன் (அறையன்)
 நாமாணை சொல்வாயல், அயன் எண்ணமல், எதை எடுத்தாயும்,
 எதை கொடுத்தாயும்,

அதுகுறையுமே என்றும், அது வினைத்
தொடர் பை, உணர்யண்தும் என்றும்,
ஷொல்லி வருவதால், இதைக் கேட்கினேன்.

குரு: - சூந்நாய்! இங்கு பயக்கவக்கம்,
சுந்தேகம், உண்டாம். உன் பிரார்த்த

தை! இறைவன் (அயற்கை) தந்தே சுக உய்ணர் மும், சுகம்
ஆகாமியம்! "நொடருமாயின், அவினைக்கு

யொடியும், உணர்மனமே! இங்கு நேயோ,

"வினை மனம் விதி" இதைக்கி உணர்ந்தே, செயல்படுவதால்,

தொடர் வினை இவ்வினையே சொல்லுவோம்!

உய்யன் :- தாங்கள் வாசகமிய, இறைவனுக்கு குடியும்,

பூர்நாணயத்தின், இருபக்கங்கள் என உதவியும் போது,

அது சம்பாவின! யென ஆவறதே! இங்கு எதை

வைத்து சிண்ணங்கள் எனக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?

குரு: - உன் உதையிலி, அது விஷிட்டாத் தவயம் என்றும்.
சூல்திடு (பேயம்) தவயம் என்றும் இவ்விருகிசகருக்கம்

"மணமுமீ" உண்டு! அம்மனைய கற்பனை யான,

"புண்ணியாபம்" என்றும்; ஸ்கீசிய -

நாமிமென்றுமீ! பேசப்படுகிறது. இது உவ

தியுக்கம், தெய்வீக நிகிக்கும் மொடுதும். சூலம்?

மனதின் செயல்படும், இவ்வினையே சிண்ணங்களாகும்.

தேவநாயகிய, **புறமாரீசு**
ககந்திஸ் (அக்ஷதக்திவ்)

இறவ இரன்மம், இல்வாஹம் மறைந்து விடும்.
 துஷ்யன்:- மறைந்துவிடும் என்ருவ், எது
 எதிஸ் மறையுமீ? எதுஎகிவ் மறைந்ததனே
 அது உண்டு தானே? அதை எயம்படி இல்வெயன சொல்ல
 முடியுமீ?

குரு:- குகந்திவம்! மேலேகூறிய மூன்று நுடிகளும்

துஷ்யமம், விஷிஸ்டாதிஷ்யமம், அக்ஷதமம் இவை முறையே
 வெளாதிகம், தெய்வீகம், பரமாரீசுதீகம் ஆகிய இவ்வூன்றுமம்

உண்டு என்துமம், இல்வெயன்துமம், விவஹரிப்பதுயார்?

துஷ்யன்:- (ஆகந்திவ சிந்தித்தோன்) எம்மனமே!

குரு:- அம்மனம் மறைக்காகி விட்டால், விகாரம் ஏது?
 விவஹரம் எம்படி நடையெதுமம்? அங்கு நாம் நாமாகவே
 இருக்கும் போது, தேட்பவரீ ஏது? பாரீப்பவரீ ஏது? சொல்லிவிளக்க
 குபவரீ தான் ஏது?

துஷ்யன்:- ஓர் சிறிய சந்தேகம். முன்பு விளக்கக்திவ்,
 குருநாமஸ்மரணையானது, ஓர் **நாமரூபகை**

யற்றி இருக்கலாகாது என்றீர்கள், அதே நாமரூபம் தானே
விளக்கமாதவம் (ஒலியாகவுமீ)
விளக்கநாதவம் (ஒலியாகவுமீ)

திருச்சிற்றூர் அம்படி யானால் இங்கு குரு
சொடுபடி தேவையிலிஸ் யென்பதை எப்படி
நினைக்கிறீர்கள்? இப்போது தாங்களிய
பார்த்துப் பேசி விளக்கம் கேட்பதாஸ்தரணே
பயன் வரவருமே? இது தேவதூதர் இஸி
யாயிஸ், நரங்கள் பயன் வரவது எப்படி??

குரு: - நல்ல விளக்கமான கேள் விதான்! இன்று நாண்டு
புகழ்க்காரியும், தேவனறிய கோடாறுகேடி மஹான்களின்

தூயம் இருக்கிறதா?
சுஷ்யன்: - இஸிதான்! ஆறவும் அவர்கள் வாக்கு
இருக்கிறதே!

குரு: - அந்த வாக்கைக் கேட்டாயா? அல்லது படிக்காயா?
சுஷ்யன்: - தாங்களிய போன்ற, நீ மஹான்கள் வாயிலாக,
"வம்ஸ வஜிவஜியாக" கேட்கும் வந்திருக்கிறோம். ஏடுகள்

கல் வெட்டுகள் சுவமாக, வரிவடிவமாக வம்ஸ வஜிவஜியாக
படித்தும் வந்திருக்கிறோம்!

குரு: - நன்றாக விபரமாகத் தான் சொல்கிறாய்! - ஆறல்
முந்தைய தரவங்களில், டொதல் வெட்டே, அதன்

ஸ்பாக்ஷன வாரூன்கள்! இஸி யென்றே

சொல்வோம். அது அயர்களுக்குக் தேவியும் இஸி. ஆறல்
வாக்கின் நிலையில், **ஒலிவடிவமாக!** வே;

இயங்கியபட்டு வந்தது. இன்மம் அதை கேட்டுணரவும் முடியும்.
அந்த ஒலி வடிவம் பர சொடுபமாகும். அதை வெளியிட்டது

பரிமஹான்கள் என்ற பதுமைகளாகும் (ஒலிவகுக்கியாகும்).

குரு:—இவ்வுபதுமைகள் முக்கியமா? ஒலி முக்கியமா? எனகேடடால், ஒலிபெருக்கி என்ற பதுமை இவ்வாமல், ஒலி எப்படி உருவம் என எதிர் கேள்வி கேட்பாய். அது அயன்யம் தான். கிம்போது சிந்தித்து, அறிவுநீறி பதில்

எதிர்ப்பாயாக உணர் கிந்தநினைக்க அறிய

பிரகாசிக்கச் செய்து, **“ஒலிபடிவமா?”**

“பதுமைபடிவமா?”

குறியன்:— ஒலிபடிவமே! ஆனால் அப்பதுமை இல்லாமல் ஒலிவராது! ஆகவே பதுமையே முதலிடம் பெறுகிறது. ஒலிபடிவம் இண்டாவது இடம் தானே பெறுகிறது?

குரு:— உண்மைதான்! உன் வழியிலேயே யார் அன்று வந்த பரிமாணத்தின் பதுமைகள், **“கேடாது கோடி”**

“நாமரூபமாகும்!” ஆனால் அவர்களின்

“ஸிவயநாறுபவம்” (ஆந்தக கருத்து)

“அன்றுதானே?” **“அரண்புலியே”**

குறியன்:— (ஆந்தக கருத்து) ஆனால் கியர்புண்புணர் கிரண்க இல்லவே இல்லை!

குரு:— அய்யடியாதல், எவரெவர் வாக்ருகள்ளிருந் தெவ்வாய் அவ்வொலி உந்தகேர, அவர்களை பெல்லாம் நீ சொல்லவே, வாத்தத்தக் கூறவே, எண்ணையா வேண்டாமா? அதாவது முடியுமா?

சுவீடியன் :- ஐயா! முடியாதுதான்.
 ஆகுஷ்டம் தந்தாயம், எம்மைக்கிடைத்
 தேற்றவந்த, குரு சொடுபதீதை, எண்ணி
 சீமரித்தால், அனைவரையும் சீமரித்த
 நியாயகாரா? தாங்கரும் முன்பாடுசமயம்
 சீசங்கதீதில் உறையாற்றும் போது,

கிறையா, என்னைக் கடவுளே என்னை அழைக்கவேண்டாம்
 என்னை; ஏதாவது சூர் நாமடுபதீதோடு அழையுங்கள்.
 என்னைன்னதுண்டு அப்படி இருக்கவே போது, நாம்கரும்
 எங்களை, என்னை வந்த குருமெருமான், அயருக்கூந்
 துருமடுபதீதை சொல்லி, அழைப்பதுபோ, போற்றியுமே
 என்னை உடைய என்னைகள்? அழைப்பதுபோ,

குரு :- குடிநீதாய்! தேவதெய்வங்கள், மாயாமனை
 தினி, கற்பனா சொடுபதீதோடு உறையின்கள் அப்படி
 அல்ல. நம்மோடு வாழ்த்து, வாசும்; ஸ்வீடிய சொடு
 பம் ஆகும். இறைமையின், யுதயகமாக வாழ்ந்து,

நம் அநுபவ நியாயம், உபாதித்த ஸ்வீடியன்

நாளின் வாக்கை, இன்று தந்தாலமாக நம்மோடு
 வரவும், உறையின்களின் வாக்காக பயன்படுத்தினால்,
 அது தவறாக படுகிறதா? சரியாகப்படுகிறதா?

சுவீடியன் :- ஆமாம் அது தவறாகத்தான் படுகிறது. இன்று
 தாங்கள் தொகுத்த விளக்கம், அகில அகில முக்கியமானது
 தான். உபசயம் மொடியில், இன்று சொல்வதுண்டு.
 தாயும் விளக்கியும் முன்புதே தேர்ந்தினும், வாயும் வயிறும்
 உறு உறுதரன் என்பார்கள்.

அதுபோல
↑ ப்ரமஹான்காரின் வாக்கு ஒன்றையினும்,

வீண்பிபோகம் என்ற

தூவம் வேறுவேறுதான். ஆதலால் பிறவியி

யினியை, அறுதீ தெறித்த, நம் வீட்டு

தேயரை, அவருக்குரிய **நாமாவை**

மொல்லி, போற்றும் கிருந்தரம், அது பெரிய தவருகம்
படுகிறது, என் செய்வோம்? அது அமசாரமாகவும் படுகிறது!

குரு:— உண்மைதான். ஆதலால் இந்த உண்மையை யும்
மறக்கவாகாது. இதையெல்லாம் உணரவும்!

எந்த ப்ரமஹான்காரின் **நாமாவை** யும்

ஸம்மதிக்காமல், எந்த விதமும்,

சூருவே என்றே, **சூருநாது** என்றே.

அப்படி **சூருநாம ஸம்மதியுடன்!**

அழைத்தால், அது முந்தையது அனைத்து ப்ரமஹான்காரின்
உண்மையான ப்ரமஹான்காரின், களியும், அழைப்பும், போற்றும் ஆகி விடுமே!

உணக்கும் அமைதியும், ஸாந்தியும் தரவே வரக்கூடும்!

உண்மையை உணரும் ஒன்றித்த அறிவும் பிறகாகும்!
ஸத்தருவாயும்! ஸத்யருவாயும்! ஸாந்தருவாயும்! எனவும்

சூருவே என்ற ஸம்மதியில் ஏராளம் உண்டு. அப்படி அவர்களை குறி
யாமல் **பாமாந** அழைத்தால் தோஷம் கில்லும்.

மேலும் ஸத்குரு சொமேயம் ஒன்று
மட்டும், பாஸாபேமாத்!
விளங்குதால் அங்கு எந்த நாமமேலும்

மெறகுடியாதது! மெறக்கூடாதது! அப்படி நாமமேயம்
தாங்கிய ஓர் ஸத்குருவை வாழ்த்தியது, முதல்தந்தையம்,
அது அமசாரம் ஆகும்! ஆனால் சாமானீய
குருமாரீகா! வாழ்த்தியது, முதல்தந்தையம்,
அது மொருத்தியம். அது அமசாரமும் ஆகாது! அயர்கர்
உலக ஜீவர்கள், மவசாத ரத்திலிருந்து, உஜ்ஜீ

விகீது, தெய்வீகமாதவே!

பிரதாசிக்கச் செய்த, மஹா அபரவர்க ளாகும். அயர்கர்
இங்ஸ்யாதல், சுவியல் இந்த ஜீவர்கள் உய்ய குடியாதது!

ஆனால் ஜீவன் ஓக்கி நிலக்கு, நைகாபுழ்

காநாத இருக்கும், ஸத்குருவுக்கு பேர், முதல், மட்டும் மதவி
இவைகள் இருக்க குடியாதது! இருத்தியம் கூடாது!

காரணம்; அந்த ஒன்றே நாஸாந்த மாணகு!
நாமபேருணயீ குறுகாஸகேசு

வந்தமாமம் (வியாபாரம்)

தடந்தலன் குடும்பம் அதை உணர வைக்கும்,

ஸகீசுருஷம்

அதன் அம்சமாகவே
இருந்தால் தான், வதிகாட்டியாக இருந்து

கைகாட்டி ஆக ஆடியும்

இத்யன் :- ஐயா! கைகாட்டிக் குடும்பம், வதிகாட்டிக் குடும்பம் உள்ள வித்தியாசம் என்ன? ஆனால் ஆன்ம சூன் மடலில், கோட்டிக்கு கைகாட்டி யிருந்தீர்கள். ஆனால்

இப்போது, அதிக வலியுறுத்தி சொல் வதாவீ, அகல் குக்கியமான ரகசியம், அருள்புகழ உணர் திருடும். தயை செய்து பதில், வெகு எளிமையாகவும், இனிமையாகவும், உற உணர் மென பணிந்து உணர் திருடும்.

குரு :- குதந்தாய்! வதிகாட்டியே கைகாட்டி ஆகுவார்

ஆனால் கைகாட்டி வதிகாட்டி ஆகார். ஆக ஆடியும்

வதிகாட்டி யென்பவர், நம் சீமனாங்காளம் உணர்ந்தும்

காலாத்தயர சொடுபத்தால் பாரகருண்/யென்ற

நிலையில், உணர் த்தய்பட்டும்; பரசொடுபஸ்திதி இன்றை

அகீவைதகதை மடலும் தம் ஸ்வய

அனுபவநிபயில், (வாய் குணமில்லாமல்
 தம் அனுபவ தானமாக) புணியும்
 காலியும், கருணையும்!
 கிண்டித்த நிபயில், துணிழியும்;

துணிழியும்! இல்லாமல் தம்மையே, முகுமை
 யாக அர்ப்பணித்தநிபயில், தம் போதனையை யே

சாதனையாக்கி! தம்நிபக்குகொண்டு
 வராமல் ஓர் குரு ஆக்காமல்!

ஜீவன் முக்தரீ! நிபக்கு ஆக்தயவல
 ஸத்தருஷம் ஆக்தம். வழிகாட்டி யும் ஆக்தம்!

இய்யடி வழி காட்டியாக இருக்கக் கூடிய ஸத்தருஷைவல,
 அதுவேந்நியே அநு! என்ற பிறமம்
 நான சமையக்கு அயமாளிமா பிரமம்மம்! ஸா

வாக்கிய, ஜீவன் முக்தரீ லக்ஷணத்தில், தாம்
 மெள்ளாமாதலே! இருந்து கொண்டு,

அவர் வந்தி வந்த அந்த சதீ சிஷியின
 நரை ஏற்றுமீ, ஓர் ஓடமாகவோ,
 பரணர் ஏற்றுமீ, ஓர் ஏணியாகவோ,

‘**தும்மை அரிப்பணிகீத**’ தன்மை
 யினால், ‘**ஜடசொடுப**’ காட்சியினால்,

‘**பரசொடுப**’ ஆதம் பிரகாசத்தினால்
 ‘**சொல்லாமலி சொல்லி**’

‘**உணர்க்காமலி உணர்கீதி**’

அதுயை அய்கை ஆக்கி அவனார் தான் கவந்து விடுவார்.

இது மொளையான ஓர் ரகஸ்யமாகும்

இதுவே **‘இக்காட்டி’** யின் நியமாகும்.

இதற்குமேலும் இக்காட்டியை, விளக்கவோ,

சொல்லவோ, எழுதவோ, உணர்க்கவோ, எவராலும்

அடியாது. அந்த அனுபவம் தமக்கு சீயயமாக ஆகும்போது

தாமே உணர முடியுமீ! உன் அனுபவத்தால் அடியும்!

மேலும் குருதேவா என்ரு, குருநாதா
என்ரு, ஓர் அகீகமனதுடன், 2 ருக்கமாக
அழைத்தால் அந்நயம்

மண
இருள் அகியுத! ஆகும்
ஒளி பிரகாசிக்கும். இது கம்பைக்கியுத

தின் ஸ்வய அனுபவமாகும். எப்படி என்ருல்?
“குரு” என்ருல் **“ஒளி & ஒளி”** என்ருதும்.
அதாவது?

“அறிவு” சொடுமமான ஒலியை கொடுத்து,
அறிவாமை என்ற, அதாவது அகநானம் என்ற, அதாவது

“நம் கவனக் குறைவால்”
வந்த மனதின் அகநீறி, நாம் அறிவற்ற ஆகும் சொடு
பமே என்ற, **“நான்”** தீயதீதை ஒன்றுவதாருகும்.

குருதேவா என்பதற்கு மதிவாக, குருகாலிக குரு
நாமாவை சொன்னால், அத்தாவம் கருக்கும் பரியருகும்,
மவன்தரும். அப்பலலும் நிரந்தரமும் அல்வ/ஸாஸ்வத
கும் அல்வ!

“நூற்காலிக” நிவர்த்தியாவும்
ஆறல்???

“குருவே! குருநாதா!”

என்றால், அது அநேகமான காலத்தால்தான்?

“அக்ஷைவதஸகுரு!”

“ஆஸ்யபாஸ்யா” அம்ஸம் வற்றுவராவர்.

அவர் வாக்கும், பா ஒலி, ஆகும். ஆதல் அங்கு

வாக்கியார்த்த சிறக்தா சேவைவே!

குருவிடம் வயதுகிறது. “தூலசேவை!”
கிரண்டாவது கிடம் வயதுகிறது. உங்களுக்கு

உருநிலகாரில் “மறைவொருளாக்!”

(இறைசொடுமாதவும், குருசொடுமாதவும்) செயல்
படுவதால், குருவேருடைய வாக்கிய சுவையே,

“ஸக்சிஷ்யஸூதைய!” பிரார்த்த

வினையை, அயனது அயுபவநிலையில், எவ்வயிலின்

மருசள் எனமறையச் செய்தும், அந்நரணகிலி

(கவனக்குறைவை) அகந்தையம், அயன் இவன் முகங்கள்
என ஆக்கிவிடுகிறது. ஆகவே பஞ்சிகர் தம் பன்னா

தூலநாமாவைவிட “குருவே!”

“குருநாதா” என்ற பர சொயே “நாமநாஸா ஒலியே”

நமக்காகவே சிறந்தது என முக்காலங்கனிபூம்,
 நாமக்காகவே நாமக்காகவே
 நாமக்காகவே, அனுபவத்தை உணர்ந்திய, நீ மஹான்களின்
 நாமக்காகவே அனுபவமாகும்!
 சூடியன் :- ஐயா! முன்மூலம், சமயம், சமீபம், சமீபம்
 உரையாற்றுவதில், தாங்கள் வாசகம் :- சமீபம்,
 சூர் அக்கினி ஜ்வாலையென்றும், அருள் அருகில்
 வருங்கிலும், பொருத்திவிடும் என்றும், அக்கினி
 விவகிநின்றும், பயன் இல்லை என்றும், சமீபம்
 சமீபம், பயனும் பல சூம் உண்மையம்
 சொன்னீர்கள்! அதன் விளக்கம், என்ன என்பதை,
 சிறிது எங்கள் அறிவுக்கு, எட்டும் நிலையினை விளக்கித்
 நலம் என எண்ணுகிறோம்???

சூர் :- சூர்நாதா! அனுபவம் உண்மையே!
 அதை கவனி :- சமீபம் என்பவர், நானாகக்கினி
 எனம் பொருள் கொள்ள வேண்டும். அருளாய
 வாக்கு, **“நாமநாஸா ஒலியே”**
 ஆகும். அது உண்மையானமோ, சமீபம் சமீபம்
 சமீபம் சமீபம், உண்மையானமோ அல்ல!

1. நெடுங்கினால் ஆயத்து :- இங்கு
நெடுங்கினால் எனச் சொல்வது,
தள்ளுடைய காவக் கணக்கையும்,
தாய்ப்பாடம் கேட்கும் கணக்கையும்

நாம எவ்வாறு தெரிந்து கொண்டோம் என்ற,
மனக்கணக்கையும், குருகுமார்
 என்னையே அதிகம் நேசிக்கிறார்; ^{என்னிடமே} பேசுகிறார்; நானே

முதல் மாணவன் (மாணவி)
 என்ற நிலையில், **நூல் காப்பு** சக்கியில்
 இருந்தால், (அது அவளை சுதம்) அவன் சான்றியில் பவன் கிவ்வி

2. அதிகமாக விவகரிக்கும் பவன் கிவ்வி :- இங்கு
முற்றி மெலையே, கவனம் மெலுக்கி,
 அவர்களை நண்காணித்துக் கொண்டும், குற்றம் குறை
 பேசும், விருப்ப வெறுப்புகளுடன் கூடிய தன்சிறத்தை
 கவனம் **முற்றி கவன** சக்கியுடன் கூடிய

குன்னியே கிவ்வி தவறும்! முன்பு கூறிய நிலையில்,
 ஆகாமிய கர்மாறைய தம் அறியாமையினால் (கவனக்
 குறைவின்) ^{அதிகம்} சேர்க்கும் நிலையுள், விவகரிக்கும் ஆகும்!

3. சமாதாந்தர்திலீ கருநீ தரலீ பவநூல்பய நூல் உணர்வு

கருநீ நவன சங்கீ

சூகூல். சூநீநூல் குறை கரணமஜம், பூதம் தானம
யூல், விரும்பி யெறுயி கொள்ளாமஜம்,

“ஆகாமியவினீ” கில்லாமயூல், சிவநீ

ருது என்ற நிபயியூல்; ஸெக்குருவாக்கியமே “உபகே

சமீ” என்ற விந்துயாகவுல்; அதைவ் தாம தமக்குள்ளேயே
கருய்ந்து

உணர்வுடனீ / சூன்றியிருக்கும் நிபயே,

கார்ப்பமாதவம் / அதைவ் தரலீ அடையல்,

பிரமீமானந்தமே (அதன் உயர் குக்கி

நிபயே) தாம வயற்ற குகநீ தையாகவுல் (சிக) அகயல்

எந்த உகீகம சீடன் யெறு கிருகே அயனே ஸத்குருவரீ, சம
நூநீகிலீ கருக்கியபட்டு, பயனூல் பவநூல் யெற்ற ஜீவன்சூகீ
ருகூல் என, ஸீயூறான்களின் அனுபவமாகுமீ! எம் குறைய
ஸீகுருகேயர் செவ்வாரீ: - ஸீயூறான்களின் அகுகேயிக
நெருக்கமாக செவ்வாரீ. அயர்களின் திருயடிகளே நெடையே,
அயர்கள் சரீர ஸ்பரிசமோ கிடைக்க யெண்டு யென்ற,

“வராவலி” கொள்ளாதே என்றும்.

அவர்கள் திருமீடியில் படாமலும் அங்குதே
என்றும், அவர்கள் பார்வையில் பருந்தியில்,

“சமதாரமாநாதி” என்றும்.

உனக்கு எதுவேயென, அதை **“அது”** அவர்!

பீலமாக, அவன்யம் கெளகுக்கும் என்றும், சம்பரிசுதேச
யைவிட, **“நயனாதேச”** அகி அகி

குடசுமம் என்றும், நயனாதேச யை விட, **“மாணச
தேச”** அகி அகி அகி குடசுமமாகவும் ரகல்ய

மாகவும், உள்ளதென்றும், இவ் உன்னுடைய **“முன
உருக்கமும்”** ருக்கமும் காண்

மிகமிகமிகமிகமிக சூக்கியம் என்றும், (உன்னுடைய
அவன்யம்

மன உருக்கமும் ஏக்கமும் காண், அவர்கள் பார்வையை உன்னதூ
படப் பண்ணும் என்றும், அதால் உன்மனதை அவர்கள் பந்துக்

கொண்டு, அம்மனதில் பீலமாக, தியங்கு உ சூன்மா ந பத்

யெற உண்ணும், என்னண்ண சூடியும் என்றும், உன்மனதை

அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டு தன்மையால், அம்மனம் சூக்கி
ஹரிக்கியபட்டு விடுகிற தென்றும், உன்னை அறியாமலேயே,

இக்கார்யம், ஸ்ரீ பரம் யொருள் தம்முடைய
ஸ்ரீ மஹான்கள்

ஸத்குரு

நடத்தவதால், இது பரமாத்மந்யம் எனலும்,
பிரமீம் ரகஸ்யம் ஆகும்

எனவும் சொல்லி, சீம தூர தர்ஸனத்தை மிகவும்
குடசமாக சொன்னார்

மேலும் ஸ்ரீ மஹான்களின் (ஸத்குருதேவரின்) **ஸ்பரிசம்**

இயல்பாகவே (பாசகஜையோ, பாசசேவையோ, அவர்

சார, கார, சாரண; ஸ்பரிசமோ) திடைத்தால்,

நம்குரும் வினையின் காரணமாக, அதை தியாரணம் செய்

வதற்காக, **வலிய** தடுத்தாட தொந்திரது என உணர்க,

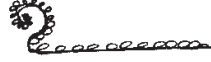
மேலே கூறிய நிலையில், **ஸ்பரிசம்** திடைக்கவில்லை

யாயின், **கும் சும்** வினா நமக் கில்லியென,

ஆகம் நாந்தியுடன், அமைதியுடனும் ஆனந்தமுடனும் இருக்கவும்.

அங்கு **வாக்கிய சூரகதை** சூன்மையாதும்

நம்பிக்கையே இருநிலைகளிலும் மேல் செய்கிறது
என உணர்க!

சுவீயன் - ஐயா! பிரம்மானந்த சஹக்ஷிரம் பற்றிய ஓர் சூக்கியமான கேள்வி நாம் ஆத்மாவே! நம்பரமரகூமா இறைவனும்! ஜீவாத்மாவாக நம்மனைகிறல் வடிவெடுத்தநாள் இறைகுருகுமையினால், ஜீவகளை களையப்

படிக, ஆத்மாவாகிவிடுகிறோம். இச்சுவீயகளை களையப்படுவ தந்த, குருகாடைய வடியில், **நம்முள்ளுள்** கள்

பற்பல செய்து, ஜீவன் சூக்கிரகி, சஹக்ஷிர திவஸ்யாகிய நாம், சஹக்ஷிரத்தோடு கவந்த விடலாம் எனையத்துக்கொள்ளு ன்கள். ஆனால் ஆன்ம உணர்வோடு கில்லாத, பாமர சூக்கிரகி

“நம்முடைய ஆத்மாவே!” உதயிரமாண

மாணவன் மையாகும். அந்த பாமரசூக்கிராகிய அந்நாணி தரும், திரும்புகிறும் பிறந்திருந்து, தாங்கள் கூறும் புறநாய் பிரளய காவத்தில், எல்லா லே ஒன்றாகி அந்த பிரம்மானந்த

சஹக்ஷிரத்தில் கவந்து விடும் என்கால்?

1. நாம் சாதனை ஏன் செய்ய வேண்டும்? நானும் அவர்களும் போல் கூட்டத்தோடு கோவிந்தா! என்பது போல், கவந்து விடவாமல்வரா?

2. ஏதாவற்ற பிரம்மானந்த சஹக்ஷிரத்தை விட! செய்வற்ற

எல்லவராகிகுறைய, பரமபதம் (பதஞ்சலி) பேராணந்தமாக இருக் குமே! அதை ஏன் வேண்டாம் என்கிறீர்கள்? 4. நாம்நூல் சாதனியால், பிரம்மானந்த சஹக்ஷிரத்தில் கவந்து விடால், மூலம் பிரளய காவத்தில், தந் காலிக அந்நாள் ஜீவர்களுக்கும், நம்மோடுகொணே

சேர்ந்து விடுவார்களா? அந்த புது யுகத்திற்கு
 நாளை திரும்ப இருப்பீங்க, (ஜீவதை) வர
 மாட்டோம் என்பதற்கு என்ன உரவாது?
 இந்த நாள்தான் உங்களுக்கும் அருளுக்கியமானது.
 பாடக சூழி மெய்க்கும், அனேக உலாநீகாரிடம்

இக்கேள்வியை கேட்டு விட்டோம்! அங்குமேயில் எங்கே
 திரும்பி அளிக்க விரும்பு! காணம் விடியாமல், விளம்பாமல்,
 திவைகளே அவர்கள், வசுதியமாக இருக்கிறதும் யாழ் ஈடும்
 இரண்டு, இங்கு திரும்புக விரும்பவில்லை!

குரு: - இங்கும், அவை இரண்டும், இல்லாமல், எப்படி சூழி,
 செய்வாய்? மேலும் அவை இரண்டும், **உன்னிடம்**
இல்லாமல் அவை எங்கும் இருக்க முடியாது! இருக்கக் கூடாது!

சூழியன்: - போதும் சூழி போதும்! இந்த இருபதிலேயே போதும்!
யாம்கந்தம் என்கும் அனைந்தம் சந்தமே!!

யாம்கந்தம் " **அனைந்தம்**
யாம்கந்தம் " " **அருளியே**!!

இனி வாக்கை கொடுத்தே, மாட்டிக் கொள்ள மாட்டோம்!
 தயை செய்து விளக்கம் உடனே வேண்டும்! என்னை மண்ணிக்க வேண்டும்!
 குரு: - நீ எந்த சம்பந்தம் உன்னை, குற்றம் குறையும் செய்ய விரும்புவே
மண்ணியு யார் யாருக்கு கொடுக்க வேண்டும்???

அக்குற்றத்தை **விளைந்துமாய்** கசந்து
 உருகி கண்ணீர் தாறுவாறு அசுத்து! அக்குற்றத்தை

ஆரத்தூலி, உச்சி மோந்து, ஹத்தாவிடே,
 நலம் மெய்யாய் என ஆசி கூறியிடே,
பூ எம் ஜயனே! யாம் வாக்கை நயத்தே
விரியாடுபயன்! பரவாயில்லீ தீ டீர் மத்தான
கூடந் நயே! இனி கவனமுன் கேட்பாயாக!

1. நாம் ஏன் சாதனை செய்வதென்றும்? - குத்தாய்!
 எம் மீ மாணிக்க வாசகர், சொல்லும் நிரியில், நாம் நடப்பன,
 நீந்தியன, பறப்பன, உளர்வன, மந்திரம் கண்டுகு தெரியாத
 கிருமிகள், மந்திரம் மரம், செடி, கொடி, புல், குண்டு, மண்
 உபி, இவைகள் அனைத்தும் தோன்றி மறைந்து, மறைந்து
தோன்றி, **கோடாறுகோடி!**

இன்மள
 றுத்தாக தெரிகிறது! அடி ஜன்மாக்காரில் கீழ்ப்பம், கயல்,
 பயல், தக்கல், பசு, பிணி, வறுமை சூழ், சாக்காடு, என இன்னும்
 பற்பல துஷ்டநஷ்டங்கள் ஆயுப விக்சிடுமே இவைகள் ஓர்
நாயகாத துன்பம் தானே? இவற்றிலிருந்து
 விடுதல் பெறவேண்டுமானால், **பிழவாநிலை!**

அவஸ்யம் வேண்டும். அதற்காக மந்திரம் அனைத்து
 சாதனைகளையும், விடொடாடித்து, தீவன். சூத்திரநிபந்தாக
 சாதனை செய்தே அதே வேண்டும்! நாம்

2. நான் பாவம் செய்யும் போல், கூட்டத்தோடு கோவிதான
 றேட்டு விட்டு, மூலம் பிரளய காவதில், எல்லோரும்
 சூண்டு, அந்த பிரம்மானந்த சூத்திரத்திற், கவந்து
 விடலாமே! இல்லாத இசீ ஜன்மாவில், அந்த கருமையான
 சாதனை தேவையா?

பகிர்:- அந்த கழீட நஷ்டம், துன்ப துயரம்

பிசுபிணி! வியாதி! வறுமை! கிணவகர்ப்ப வர யிஸ்யி என, எண்ணுகி

ரூய்பேரயம்? இன் றென்று கேட்கிறோம்.

அணைகரியம் நீ சம்மதிக்கார், நீ உணர்மொறவு,
கூட்டத்தோடு கோலிந்தா போடு! நடப்பன, ஊர்வன,
பறப்பன, நீத்துவன அணத்திலும் நீயிறக்கீழ் போது,

கருவறை (தர்ப்பவாசம்) ரெய்குயே.

அது **வெள்ளுவாதி நாகக்கூழி**

அதும் (சகிக்க முடியாத நற்றமும், புகழ்ச்சி, கிருமிகளி
டனும் பிடுங்கல் (கடிப்பது) பருவதும்) அது உணக்கு ஏதீயடைய
தாக இருந்தால், அகரவது **சுகமாந்**! இருக்கால்,
நீயும் கூட்டத்தோடு கோலிந்தா போடு விட்டு பிண்தல்
வந்த சூலரம்!

சூலயன்: - போதும் ஐயனே போதும்! யா லும் கிடை
கூடிணமே, உமீமோடே உந்து விரகிடுமே!

எம் அடுத்த கோள் வியின், விளக்கம் அருளவேண்டும்?

வி. அடியி மாடிக்கீ கொண்டாடி, பரமபதம் எனச் சொல்லும்,
பதமுக்கீ ஏன் உண்டாம் என் கிண்கள்? கைவரயம்,

வைகுண்டம், பிரமீமணின் பிரமீமே போகம், கிணவகரி விடுகூ,

“நாம் அறியவிரும்பும்” “அறியவிரும்பும்”

நாம் நாமாக இருக்கும் நிலை என்ன?
குரு: - உங்களே விடாமல் படித்துக் கொள்ளுமா? சுவை கொள்ளுமா?

எனக்கே உரியவரே இருக்கிறது.
குறியன்: - ஆமாம் ஐயா! படிப்பதற்கு அடிக்கடி அறிய
பேரீர் எல்லா ராசிகளும், அவர்கள் உபகங்களும், அடிக்க
தானே? அவைகளை பார்த்து ரசிப்பதை இருந்தால்,
அதனை சூத்திரம் ஆண்டுகளே! அவைகள் அனைத்தும்
நாம் அறிவிட்டால், அங்கு இரண்டு இரண்டாக தன்மை
யினால், அங்கு தான் படித்துக் கொள்ளும் போல் விடுமா?

குரு: (சிரித்துக் கொண்டே) உனக்கு படித்துக் கொள்ளுமா?
சுவை கொள்ளுமா?

குறியன்: - ஐயா! இரண்டுமே எங்கே கொள்ளும்!

குரு: - அது நடக்க முடியாத காரியம். படித்துக் கொள்ளும்
கொண்டே இருக்க வேண்டாம், சுவை கொள்ளும்!

“சுவைக்க முடியாத” “படித்துக் கொள்ளும்”

என்னால்? படித்துக் கொள்ளும்! சுவைக்க வேண்டும்!
கொள்ளும்! சுவைக்க வேண்டும்!
கொள்ளும்! சுவைக்க வேண்டும்!

இதக் ஜீய நஸ்வ ராதிக ருக்

தேற்றம், இருய்ய, மாற்றம், மறைவு, இவை நான்கும், மேலே கூறியவைகளுக்கும் அயல்யம் உண்டு. அவை அபகாரண

பழம் ஆகும்! அவைகளை தான் நீ

நீ சொல்லும் பதமூக்தியாகும்! இவைகளினால் தோடானது

கொடி ஜன்மம், எடுத்த மலர்வாய் போதற்கா? இன்னதும் ஜன்மம் உண்டா? **அப்பழத்தை** அகலவது

நாமரூபங்களை கடித்து, அழித்து,

அவைகளை நீ உண்டுவிட்டால், அவர்களைப் போல் (இரிகர்த்து) தாக்களைப் போல் **உறாரித்யாயி** கொள்ள

வாடும்! ஆகவே; **உனக்கு யாருக்குடி** உண்ணுமா???

உனக்கு பரவளி உண்ணுமா???

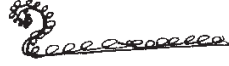
(போதும் இயன்ற போதும் கருக்குது? உண்ணுமா? பர வறாரியே உண்ணும் என்று அக்குருந்தை குடித்துக் கொண்டுது)

40 நாம் நம் சாதகியாய், பிரம்மமானந்த சமூகத்தில்கூட கவந்துவிட்டாலும், சாதனை செய்யாத பாமர மக்களும், மஹாய் பிரளாய தாவத்திலும், நம்குடைய பிரம்மமானந்த சமூகத்தில்கூட, தரணை கவந்துவிடுவார்கள்? அப்படியானால் அடுத்த புது யுகத்திற்கு, ஜீவகிருஷ்டியில் அயர்கருடன் நான்கு கருணை துங்கு உற உண்ணியும் அப்படியானால் திங்கு நம்

2
 சூதனை தேவையாகப் படலிவிய்யே? நாம்
 திருப்பவும், கிங்க வரமலி கடுந்தால்,
 நாம் இம்போது, கமல் சூதனை செவ்வது சரி
 என, எமக்குப் படுகிறது. கிதுசந்து குடிய
 டான கேள் விதரன். கடுந்தாலும், விளக்
 கம் சந்து, களிவாக கடுந்தால் நல்வது?

குரு: - குடிந்தாய்! யாம் இம்போது சூதும் பதில்;
“உன் கேள்வியின் பதிலே!”
உண்மையில்!” இது சூதும் யாய்யே!
 பசியின் நிலிக்கும், அசும் கைக்குடிந்தைக்கு, அதன் தாய்
 அசுதாடும் சமயம், சிவ யாய்யான கதைகள் சொல்லி
 அசுதாட்டி விட்டு
 அதை நம்ப வைத்து அவரும் அதை மறந்து விடுவார்கள்.
 அக் குடிந்தையும், **“புசி”** தீங்கி **“தூக்கம்”**
 வந்ததும், எல்லாம் மறந்து விடுவர்! காரணம் அது சமயம்,
 அதனிடம் **“கடினமனம்”** இல்வலே இல்லை!
 அதை உதிரவருமண்தும், சிறும் அதனிடம் கிராது. அதைப்
 போயும், நீயும் கிங்கையை கேட்டு விட்டு, உன் பதார்த்த
 சொடுபக்கில், நிலிந்து அனுபுகூகில், நிலித்துக் கொண்டு,
 இந்த யாய்யான, **“நாற்புனைக்கையை”**
 மறந்து விடு வாயாக. கிளி கறையைக் கேள்!

நீர் நிலைகளுக்கும் குட்டை என்னும்,
குளம் என்னும்; ஏரி என்னும்; கடல்
 அல்லது சூக்கிரம் என்னும் சொல்லுதான்
 கள். கூல் பெரிய ஏரிகள் கடல்

போன்று, கரைகாணமுடியாத, நீர் நீர்
 பரம்பு கொண்டகாலும். கோடைகாலங்களிலும், கால்
 அல்லது அரை அளவு ஜலம் இருந்தேகூடும், அதுவே ஏரி
ஆகும். இந்த ஏரியை சூக்கிரம் என்று, சூரியனாக
 வைத்து திசைகளை சொல்லுகிறோம்.

இந்த ஏரி நிலம்பிய ஜலமே, பிரம்மானந்த சூக்கிர
 ம் ஆகும். இதிலிருந்து, சூரியனின் (இறைவனின்)
 குதியக்கக்கால், இந்த ஏரி ஜலம் திராவிடாக்கம்படும்,

கருணாமையாக பொழிந்து, பூமி ஓயலும் பரவி, பவ
 நிலங்களில் வடிவெடுக்கிறது. அதுவே **ஜீவசுரு**

ஷீட' ஆகும்! பின் அவைகள் தம் **சாதன'**

கள் மூலமாக, இறைவனின் செயலடைந்து (சூரியவழிக்
 ணிக்கம்பட்டவர்களாய்) சாதனை செய்தவர்களிடம்,

அதற்காகவே பெரியும் மறை ஜலமாகி, அப்போதைக்
 கம்போது, ஏரியாகிய பிரம்மானந்த சூக்கிரத்தை,
 அடைந்து விடுகின்றனர். **மாரி காலம்'**

(மறை காலமே) மறைப்பிரளய காலமாகும்!

இப்போது அந்த ஏரியில், **சாதுன்**
மறையால் வந்து, **பூக்குவ**
ஆளிமாடுகள்! அந்த ஏரி

ஐலத்தில், பாதி ஜலமாக இருப்பார்கள்
என, வைத்துக் கொண்டால், பூக்கி மாரியில் மெய்யும்
மறையால், **நீ ஜெனினியாமர**!

மக்களும் அந்த ஏரியில் நிரம்பி விடுவார்கள்.
யின் **பாசனக்குழிகாக** (போக
ஜீவசிடுடிக்காக) பயன்படும் ஜலமானது,

மேல் ஜலமாகத்தான், இருக்க முடியுமே தவிர.

அடி ஆடி! ஜலம் வர உறய்யில்லி!

மேல்மட்டஜலம், சிடுடிக்காகவே வந்து, அந்நாள்
(அறியாமையின்) கூட்டம் என்கொள்வாயாக!

அடி ஆடி ஜலம், சாலை செய்து ஜீவன் குக்கியை,
அடைந்தவர்கள், எனம் பொருள் கொள்வாயாக!

மறையக்காக ஜலம் நிராவி யென ஆக்கம் பட்டளவும்.
அது மேல்மட்டஜலமே! இதை ஜலமானமாடுகொண்டு,

இப்போதுள்ள ஜீவன் குக்கியின், பயிற்சியும், முயற்
சியும், எக்கையது எனமட்டமே உணர்வாயாக!

குடிநீதாய் கிக்குதை, உவமான கருதலே
தவிர, உண்மைகளைக் கவ்வலேகிவீய்.

உண்மை / என்ன வென்குல்

பூம் பூர்ணமத; பூர்ணமிகமம்; பூர்ணதீ,
பூர்ண குதீயகே, பூர்ணஸ்ய, பூர்ணமாதாய,
பூர்ண மெயா, வசிகீயகே!!

எனச் சொல்லுமீ ஸகீதிய பாசகமீயடி,
குறையின்றி, நிறை வின்றி, குற்றமின்றி,
குணம் குறிகள் குதலியவை, எறையுமின்றி,
மறைவின்றி, தெரிவின்றி, மனதுமின்றி,
மனமையமான மயக்கநீகள், எறையுமின்றி,
பிரிகின்றி, தனுகின்றி, பிரிவொன்றின்றி,
பேதமும், எய் வொருமீ வொன்றுமின்றி,

அறிவுவானிகே / வடிவான,

பிரம்மமாக **யாமியாமாக** /

அமைந்த **எம்மவறிமைமையை** /

யாமீ எம்படி சொல் வ குடியும்???

மேலும் அகீகாலாதீத பரபொருதீதை,
முந்தைய யுக அலுபயநீமலான்கள்,
என்ன பசாங்கிருகள் என் குல்??
உலமான வாசகமீ!!!

“கோடி கோடி” சூர்யம் பிபகாச மென்றுமீ;
அள்ள அள்ள குறையாத, கின்ன கின்ன திகட்டாத,
நாட்தாமான, **“பிரமீமானந்த”** சடுக்கிரம
என்றுமீ, அளப்பநீய **“அகண்ட ஜோதி”**

என்றும் கின்ன குடி அனைக விதமாக பசாங்கிருகள் உலகமீலாம்,
வார்த்தையின் மாயா ஜாபமே தவிர, உண்மை கிரிமீ!!!
அதுவாகவே நாம் கிருக்குமீ போது, நமக்கெனிகிருப்பி
ஏது?? வாயகேது? வருவகேது? கூடுகக்குறை யேது? இவை
அனைத்தமீ, வஞ்ச மாயர மனதின் கூட்கேதுவிர, உண்மையி
குன்றுமே கிரிமீ! மனம் உள்நாயக கிருக்கு, உண்டு என்றுமீ
கிரிமீ என்றுமீ, **“ஏறீபும், மறுப்பும்”**

உண்டு குகாண் மனமற்ற நமக்கு, ஏறீபும் மறுப்பும் கிரிமீவே
கிரிமீ. இதுவே பிபமாண உண்மையாகும்! நாம் உந்துமீ கிரிமீ!
நாம் போலுமீ கிரிமீ! நாம் என்வென்றுமீ, அதுவாகவே கிருக்கிறேமீ.
“நாம்” மனம் உண்டானல் நாம் உண்டு! எல்லாம் ஒன்றே அயகாமே!
மனம் கிரிமீயானல் நாம் கிரிமீ!!! அயகாமே! அயகாமே!
பொல்விளக்கம் கிரிமீ. நாம் அதுவே! அதுவே நாம்!

2
குடிந்தாய்!

உண்கேள் வியானது

ஸர்வாங்க சேவை; ஸதீயாய சேவை; ஆத்மீயாய சேவை
இவைகளின் விளைகம் கெட்டிருக்கிறாய். இம்மீன்றி
நீக்கும் சந்நிய சந்நிகமாக விளக்கம் தருகிறேன். உண்
உள் உணர்வால் உணர்வீ!

1 ஸர்வாங்க சேவை: - இதன் பொருள் ஸர்வ + அங்க + சேவை =
ஸர்வாங்க சேவையெனப்படும். அதாவது தன்ஸத்குரு தேவருக்கு
அவர் தூவம், அதை சுந்நிய உடை, அவருடைய ஆதாராதிகள். அவரு
டைய ஆசனம், படுக்கை, மேஷம் அவர் உய்யோகிக்கும் பொருள்களில்
அங்க கவனத்தின் "தேவையும், சுத்தி ஹரித்தியும், தாலம், பக்குவம்" அந்
ந்நிய அவர் சொல்லாமல் தாம் உணர்ந்து செய்யும் சேவையாகும்!
2. ஸதீயாய சேவை: - இதன் பொருள் அவர் வாக்கியார்த்த சந்தர்ப்ப
சேவையுமே. இடைய நூலுடன் இருந்தே ஓர் "குடிந்தையை அன்புக்காம்
கவனிக்கும் நிதியில்" எந்த குண கோஷம் இல்லாமல் அசாத்தியமான
பொறுமை, அன்பு, கருணை, பணிவு, கனிவு, இவைகளுடன் தன்னை மிகவும்
காப்பிடு போல அவர் சொல்லாமல் உணர்ந்து செய்யும் சேவையாகும்!

3. ஆத்மீயாய சேவை: - இதன் பொருள் இங்கு ஸத்குரு தூவ உடலி
இருந்தாலும், அதுமற்ற ந்தாலும் அவர் வாக்கிய சந்தர்ப்பயிலி
அப்படியே அனுபவிக்காமல் தாம் நடந்து "அவராகவே தாம்
இருந்து" அரண்டை தவந்தியிலி ஸ்வய அனுபவமாக வே
"வழி நடத்தலும், வழி நடப்பித்தலும்" இன்னந்த நியாயாகும்! இங்கு
தாம் தாமாதவே இருப்பதால் பக்குவ ஆண்களின் வழி நடத்தும்
நடவந்தமாக எந்த குண கோஷம்களும்" இன்றி ஸதீய குணமாகிய
"கருணை உண்டே ஸ்வ அனுபவமாக இருக்கவேண்டும்! இதவே தம்
ஆத்மீயாகிய அந்நித ஆத்மீயாகக் கருக்கும் தாம் செய்யும் ஸ்வய
ஆத்மீய அனுபவ சேவையாகும்"

சு

யாபா.

பிரார்த்தனை

உ அநிகாவ
ஹே பரம் பொருளே! இந்த

ரதமாகிய தூலத்தை எழுந்த
நுளம்பண்ணிவிட்டாய். இதை
வைத்து எண்ணென்ன காரியங்
கள் நடத்த வேண்டுமோ அவை
கள் நடத்தி முடியும்! அனத்தும்
நீயே! உன்னை பதுமை! உன்
னை கருவி! உன்னை ஆயுதம்!
நீ சாரதி இந்த சரீரம் ரதம்!
இது சத்யம்! சத்யம்! சத்யம்!

சு
பரமம்.

— இரவு படுக்கும் முன்

வேற பரம்வாருளே!

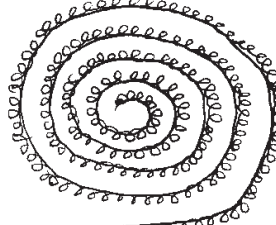
இந் த

ரதமாகிய சரீரத்தை வைத்து
விடிந்ததிலிருந்து இதுகால
பரியந்தம் எண்ணெண்ண சாரிய
ங்கள் நடத்தினாயோ அவை
அனைத்தும் உண்டே! சுகமோ
துக்கமோ; புண்ணியமோ பாபமோ;
நன்மையோ தீமையோ; அனைத்தும்
நீ அறிவாய் எந்தப் பிரதி பலனும்
எமக்கில்லை அனைத்தும் உமக்கே!
எல்லாம் நீ! இதுசத்யம்! சத்யம்! சத்யம்!

சு

பரமவா.

“குருவிகள் ஏதாடி நில்!”

ஸத்தியம் பேசு.
தாமஸ் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

“ஸத்தியம் பேசினால், தாமஸ் நிலிபெய்தல்!”

“ஸத் சூடு திருவடி துணை”!!!
“நம்பினார் கெடவகிஸீ”!!!
பீராமீ, ஜெயராமீ; ஜெய ஜெயராமீஜி;
“அகம்பிரம்மம், ஜெகம்பிரம்மம்,
“அகமே ஸீலாம்!!!”
“ஜெகம், பரமம், ஜீவர்காநம்,
“சுறிதாம் இஸீ”!!!”

மனம் உண்டா என்றால், ஜகத், ஜீவ, ஈஸ்வராதி கள்,
உண்டு! தன்னை அறியும் அறிவு நாமே ஆனால்,
“நாமரூபம்”! அனைத்தும் இல்லவே இல்லை!
நாமரூபம் என்றால் பழம் ஆகும்! நாமரூபம் அறிந்தால்
தான் பழம் சுவைக்க முடியும்! சுவைத்தால் பழம் இல்லை!

சிஷ்யன் :- ஐயா! ஓர் சூறிய கேள்வி
 அதாவது குருசிஷ்யபாவனையில், குரு
 குருவிடம் பாடம் கேட்பதன், அடுத்த குரு
 விடம், பாடம் கேட்கவா காது ரெண்டும்,
 ஒருவரிடம் தீட்சை (மந்திரம்) வாங்கி
 கியதன், வேறொரு குருவிடம், தீட்சை

வாங்கியும் கூடாது என்றும்தான் தந்தீட்சை மந்திரம்
 தை, வேறொருவரிடம் சொல்லியும் கூடா ரெண்டும்,
 ஒருகுருவை விட்டு வேறொரு குருவிடம் மாறுவது, அபச்
 சாரமாகிய, **குருகுதுரோகம்** என்றும்தான்.

பேசும்படுகிறதே, அநேகமயம் ஓர் அத்தூத பிராமணன்,

மீது பேரை குருவாக உந்துகிற கரணமாக நீ மந்திரம்
 உதம் சொல்கிறதே, கிம்பலமவரும்தவ விதமாக,
 "குருசிஷ்யபாவனையை" சொல்லுதல் எமக்தம்சுந்து

குறும்தமாக இருக்கிறது. இவைகளை சுந்து, வகரிவுபடுதல்
 வேண்டுமென்று மணித்து வேண்டுகிறதே!

குரு :- இது நல்ல விளக்கமான கேள்வியே!
 இதற்கதவணி! குறுந்தாய்! நீ கிம்பலமது சொல்லியது "

குரு சாஸ்திரம் அனைத்தும் **சாமான்ய**
 குருமார்களையேசாரும்! **ஸத்குருநாகுரு**

கரு / இதுயொருந்தரது, காரணம் **ஸத்குருநாகர்**
 பர சொப்யமானும் சாமான்ய குரு **நாமபு குண** /

சொப்யமானும்! பர சொப்யஸ்திதியில் ஸத்குருவிடம்
 கண்டியி போ, தண்டியி போ, கிடைச்சுநீடு ரந்து

“சூண்கோலிடிங்கரூம்”!

இல்வாததன்மையி றுயும் ^{சுதந்திரத்தேவர்} ^{ஓர் ஓதநதயாள்}
 தம்மையே, சூதிலுய்னிடிம், பரிசுரணமாக
 தரைத்துக்கெரண்டதன்மையி றுயும்;

“சூ” அபசாரமோ; நிந்தனையோ, தோஷங்களோ,
 இக்கம்பாளை இல்ல. இந்த ரகசியம் இக்கவியில்,

எவர்க்கும் தெரியப் பானது இல்ல, யன்றே ரொஷியோம்.
 நாரணம்: - இக்க கவியில், அளித்து சன்மார்க்க சிந்தா
 பனங்கூம், **பேர்.புகழ்.பட்டம்.புகழ்**

பொழுது பொழுதும் ^{இவைகள் கவந்த} **“பொன்”** னியும் (பனத்திலும்)

“பெண்” னியும் (அதன் விளக்கம் மொளையம்) சிக்காக
 எந்த சந்தர்ப்பனங்கூம், இல்ல யே இல்ல. மேலும் துண்டு வது
 நிலையாக, **“மண்”** என்ற **“பிரவரீக்தியில்”**

அகம்படாதவர்க கூம் இல்ல!
 தன்னை உள்வையடி அறிந்து **“சாஸ்தானை”**

இருந்து கொண்டு, தம்முடைய **“ஆதீடம்”** பிர
 மடமே

காசுத்திலும், நம்மம் அன்பர்களை பிரகாசப்படுத்தாமல்
 வாய் குளத்தில், தர்மாய் பிரவரீக்திகாக, **“பிணர்”**

“தீராயிடீரும” தாம் சீராயிடீருமீ

கலிதோஷ மஹிமையால், இருக்கும் ஸாமான்ய குடும்பங்களிலே, நீரொலிவக்கூடிய, குடும்பரோகம், குருநிந்தினை, குருஅபசாரம் இவை அனைத்தும் மொருந்தும். ஆன் விளக்கங்களை தீரே காண்க!

1. கண்டிப்பு தண்டிப்பு இவ்விதமாகும், பாடல் 9 ருது என்பதே, கலிதோஷ ஆன்ம விளக்கமாகும்! பரவர்த்தி

2. யோர், புகழ், பட்டம், பதவி, இவைகளின் நிமித்தமே, ஆன்மீக விளக்கம் தரப்படுகிறது!

3. வியாபாரம், விளம்பரம், ஆடம்பரம், இவைகளே, ஆன்மீக வளர்ச்சி யை, விளக்கம் தரப்படுகிறது!

4. பிறரை கிடுக்குவதே, நோக்கமாக கொண்டு, தன்னை அடியொடுக்காதே, ஆன்மீகமாக நடுக்கப்படுகிறது!

5. “மக்கள் தொண்டே மறைசன் தொண்டு” என்பதை,

“தீரீதோகமாத் தீ, நீபகவன் நாம”

ஸ்மரணைய மறந்து, நானே செய்கிறேன், என்றும், என் தார், என் தால், செய்யப்படுகிறது என்றும், இவை அனைத்தும் என்னுடையதே என்றும், **“காமாவின்”**

“புயினை” ஸ்ரீமகவானிடம் சர்வார்ப்பணமாக விடாமல், தாமே ஏற்று, தீரீயில் யோர் புகழ் பட்டம் பதவி, தாமே ஏற்று, இன்றைய ஆன்மீக வளர்ச்சியாகும்.

தந்திரம் சந்திக்கே! உரிய
காலமாக இருப்பதாயும், புலன்!
தருகியே செய்யும், கூலி காலமாக
இருப்பதாயும், ஆத்ம குானம் என்பது,

“வேத சாஸ்திரபா” குானமாக

உயர் விளக்க குானமாக இருக்கிறதென்றது அதுபவ
குானமாக, உயரிடமு கிலிபெ யென்றே சொல்லுவோம்.
மேலும் கிக்காலம், ஸாமானிய குருவுக்கே,
உள்ள காலமாக இருக்கிறது. ஸத்தகுருவுக்

உரியகாலமாக கில்லவே கில்லு!
படிப்பறிவே $\frac{100}{100}$ கு!!!
கருக்கிறது. ஆகவே

எல்லோருமே, சக்கியின் பிரசார்த்தியை, வித்யத்யம்
நிறைந்து; பொறுமை அமைதியின் ஆனந்தம்

குறைந்து; விசுவாஸிகள் அனைமோம்

பிரசார்த்தியை. எல்லோருமே கிக்கலியில், உய
குச்சிக்கும் குருவாக! குருக்கிரந்தனையின்

பாடம் கேட்டுமே, பணிபான சிஷ்யர்கள்!
குருவறையாவது கருணை!

வித்துவான் கத்துவ வான்!

என்ற நினைவில், காலம் மாறிவிட்டது. அனைத்து மாற்றமே, மறுக்கவே, பிலக்
கவே, எவராஜம் முடியாதுதான். ஆகவே

தற்காலிக விடுதலை, தற்போதும் குருமாருடே,
கந்தம் அடியார்களும், **குணகோஷி**
கருக்கு! ஆறாதி விட்டதன்மையால்,

குருத்தரோகம், குருநிஞ்சை, குரு அபச்சாரம் எனச்,
பொல்ல கிடமே கிழி! ஆறும் **பேசியுதிரு**
ஆறும்!!!

ஸ்ரீபகவான் கருணையால், எந்தெங்கோ **ஒன்றிரண்டு,**
ஸக்தான் குருக்களும்! அருக்கத்தான்
செய்கிறார்கள். **ஆறும் சுத்குருகிழி**

அவர்களின் கருணையால், ஸ்ரீபகவத் பக்தியும்,
அதற்குரிய **ஒருக்க வறணிகளும்,** பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்.

அப்படிப்பட்ட குருமாறால், தெய்வங்களின் உணர்வுகளை
யும், தெய்வானியனங்களுக்கும், தின்றுப் பிழைப்பதும்
தான் வருகிறது. அவர்கள் ஸ்ரீபகவான் கிருபையை,
பரிபூரணமாகப் பெற்று, **பக்தியின் அடிப்பையானது,**

திலகமூக்த சர்மங்கி, போதிப்பதால்
அவைகள், **‘ஸவளியஸி’** ‘குருவியாக

மறைவொருளாக, நடந்து வடுகிற்று என்பது
‘ஸக்தியமே’ அப்படிப்பட்ட

குருமார்க்களிடம், பாடம் கேட்கும் வந்த
திலகங்கள், எப்படியிருக்க வேண்டுமென்றால்?

1. நிலைகண்டு, பொருள் கொண்டு, குருவரிடம் பாடம்
கேட்பவர்கள் வேறொருவரிடம், பாடம் கேட்கவாகாது.
தாரணம், கடுத்து மாறுபாட்டால், அலுவல் கூடாது.
2. குருவரிடம் மந்திர தீட்சை, வாங்கியிருந்தால்,
அதை மறக்க வாகாது. வேறொருவரிடம் ‘சொல்ல
வாகாது. சொல்லல் அது பலிகூறாகாது.
3. குருவரிடம் மந்திர தீட்சை வாங்கியவர், வேறொரு
ரிடம், மந்திர தீட்சை வாங்கிவாகாது. அது மறை
அபசாரமும், அதுவே கடுத்து போதகரும் கூடும்.
4. குருவருக்கொருவர், குறிகள் குருவை உயர்த்தி,
அடுத்த குருமார்க்கி குறிய்த்தி, எண்ண வேறபேசவே
கூடாது. அது குரும் பிறவட்டமும்! (கீதான
ஜன்மர திடைக்க ஏதுவாகும்!)
5. தன் குருவையே தனக்கு விடக்காததன் மையறால்,
நித்திரை செய்து விவருவானாயின், மவுக்திவ் முய்க்கும்
திருமயாகவும், உவந்தமல் சூண்டாகவும்,
பிறந்த ஏதுவாகும். இப்படி திண்ணமும் அனைமும்
உண்டு இவை அனைத்தும், **‘சக்தி குருமாரி’**

கருடைய உத்தம சிஷ்யா ருக்கு

மொருநேரம் என, பந்தம் நூல்கரு மடய
அனுபவ வசனம் இருக்கிறது.

ஓர் அயலாசிராமணன், விசு பேர்க்கி, ஒரு
வாக ஏற்றுக் கொண்டு தூதர் மீது பாகவதம்

சொல்வதம், **ஆழக்கம் கட்டுப்பாடு!**

தெய்வ **நம்பிக்கை**, தம்முடைய வடிகியகீழ்

அசைக்க முடியாத **ஸுலாக்கியம்!**

இவைகளைப் போலித்து, **ஓர் ஸந்தகுருவை!**

அடைந்து, ஐயன் அக்டியாகிய **பிறவாநிசீ!**

வெய்க் கிடைத்து, கடை வடிகும் **குரு** நியயாகும்

மேலும்???

ஓர் ஸந்தகுரு தேவரிடம், எந்த மந்திரமும் **தேசசகரம்**

இருக்கவும் முடியாது! இருக்கவும் கூடாது!! இருக்காவி,

அது ஸந்தகுரு மீதான தீயநெய் மொருநேரமும்.

ஓர் ஸந்தகுருவேயர், வேத நாயகிர அனுபவம், உடையவராக

இருக்கமாட்டார். ஆனால் மேலே கூறிய, **ஆழக்கம் கட்டுப்பாடு**

பாடு இவைகளை, போலிப்பதாக இருக்கமாட்டார். தம்முடைய

சாதனியாஸ்! உணர்ச்சியவராக இருப்பார்.

ஓர் ஸந்தகுரு தேவர், நாண்டு **ஸுலாக்கியம்**

தீராத,

விளக்குமயராத இருக்கமாட்டார்.

“விளங்கியவராசு”

இருப்பார். நான் குமார வாக்கியம்
அயரிடம் இராது. நான் குமார வாக்கியம்

“அவராகவே” இருப்பார். அதற்கு உதாரணமாக,

“நூற்றம், குறை” **“விருப்பியை”**
“பு” **“பேதம்”** கிடைகள் கிர்வாதனை, நான் கு

மறா வாக்கிய ரகஸ்யமாகும்! மேலே கூறிய கிம்

முள்யம், கிர்வாதனை கிருந்தம் (கிந்தயனை) கிர்வா
தயனை! இப்படிப்பட்ட அயரிடம், கண் காணிப்பு,

“கணிப்பு”, **“கணிப்பு”**

எவ்வாறு இருக்கக்கூடும்? நான் கிருந்தார்தான்

தம் அலுபயத்தால், அயிர் **“நம்பியவையுமீ”**

“சாகடிக்” (கிந்தனைக்க) குடியும்? ஆகவே

கிரிவோகத்தில், **“ஒருகணி”** என எமகண்ணர்

எசுள்ளைய போன்று, மீயுக்கு கிர்வையகிர்விய ஆதல்

கண்ணடிக்க கல்பே, வைரம் போல் இவலிப்பதுவே, கிம் கலி

காலமாக இருப்பதால் (கிருந்தே ஆக வேண்டும்) 'சூக்தி' குருவே,

'ஸ்தகுரு' போல் பிரகாசிக்கவேண்டும்.

இதுவே கலியுக நியதி

மேலும் ஓர் அவதூற பிராமணன், 21 குருமார்களின் வந்ததாடு, பரிமதி மாகவதம் சொல்கிறது. அக்குருமார்கள் யார் என்பதையும்? அவர்கள் என்ன கர்மித்தர்கள் என்பதையும்? அதனல் நாம் உணர்வது என்ன என்பதையும் சுவ சொல்லி, உணர்த்துகிறோம்!

① **மினாவன்** :- ஓர் மீனவன், ஓர் குளத்தில், தூண்டில் போட்டு, மீன் பிடித்துக் கொண்டு இருக்கான். அவ்வழியே, ஓர் வதியி போக்கன் வந்தான். அந்த கிடீரில், பாதை கிணர் பாத பிரிகிறது. வந்த வதியி போக்கன், அம்மீனவனிடம் அவ்விருவதிகளில், தாம் செல்லும், ஊரின் மையரைச் சொல்லி, செல்லும் மார்க்கத்தை கேட்டான். அதுசமயம் மீனவன், தூண்டில் கவனமாக இருந்ததால், வந்தவன் அவன் வார்த்தைகளையே மீனவன் கவனிக்க முடியவில்லை. அவன் கவனம் அங்கு, தூண்டிலின் பிதம்புக்கடையிலே இருந்தது. வந்த வதியி போக்கனும், பல முறை கேட்டு, பலனளிக்காததால், தியன் செவிடன் போலும், என்னென்றி, தன் கரல்பேரன் வதியில், சென்று கொண்டிருந்தான். அம்மீனவன் தூண்டிலில், மீன் சிக்கிக் கொண்டது போலும்? உடனே அம்மீன், தூண்டிலின் மேலாக, வெளியே திரும்பிப் போட்டிட்டு யாபுரியா! தாவர்கள் உட்கா கேட்டீர்களா? அது என்ன விஷயம்? என கேட்டு விட்டு, அவ்வதியி போக்கனுக்கு, வதிநாண்மித்தான்.

அன்பின் குழந்தாய்! இதை அங்கு, ரத்ய் யானோமாக
வந்த, அவதூறியிராமணன் கவனித்தான். அன்
சொன்னதாகவது: -ஸ்ரீமதவானே! இம்மீனவன்
எங்குரு ஆகும்! இம்மீனவன்ய் போவ், எம்

கவனம்! இதமல், ஸத்தியத்தீர்!

நினைத்திருக்க வேண்டும். உபகம் காமா சம்பந்தம்.

யாம் ஸத்திய சம்பந்தம். இவ்வாத உபகம், நியை

பெயரினும், யாம் எம் நினை பெயராமல் இருக்க வேண்டும்;
என வேண்டித் தொண்டான்!

● **பருந்து:** - ஒருபருந்து ஓர் மாமிச துண்டை, எங்
கேயோ எடுத்தது. அதை உண்ண ஓர் மரக்கிளையிற் அமர்ந்தது.
இதை மந்திர பருந்துக ளும், நாகங்க ளும் கண்டன. அந்த இரை
யின்மீது, ஆசைகொண்டு, அப்பருந்துக ளும் நாகங்க ளும்,
மாமிசம் வைத்திருந்த பருந்தை, விரட்டி விரட்டிகொ
த்தி, அவ்விரையைப் பிடுங்க எடுத்தனரிக்கன. மாமிசம்
வைத்திருந்த பருந்தும், அவ்விரை உண்பதற்கும், பவ
மரங்கன்றியும், பறந்து பறந்து அமர்ந்தது. அப்பருந்
தரல், அவ்விழையை உண்ண முடிய வில்லை. எல்லாம்
பறவைகளாலும், கெடக்கம்பட்டோடல்வாமல்,
நானும் அவ்விழையை, உண்ண முடியாமல், ஆக்கத்தை
அடைந்த அப்பருந்தானது, இத் தொல்லி இனி நமக்கு
வேண்டாம் என, அவ்விழையை விட்டுவிட்டு, துறியே
ஓர் மரக்கிளையிற், ஆனந்தமாக அமர்ந்து விட்டது.

அம்மாமியிஸ்துணைடை, வேறெரு பறையை
 எடுக்கீதுக்கொள்ள, எவ்வாறு பறையைகளுக்கும்,
 அம்மாமியிஸ்துணை, தூக்கிச் சென்ற, பறையை,
 விரட்ட ஆரம்பிக்கீதுகளை.
கிப்பறையை விரட்டின!

அறிவின் குதந்தாய்! இதை தெய்வானையாக அங்குயந்த
 அய்யாசிராமணன் கவனித்தான். லேபகவானே! இந்த
புருந்து! எங்குக்கு ஒரு ஆகும் என்றும் கிப்பருந்து
 போவ, மண் பொன் ஆசையென்றும், மாமிஸ்துணை
 விரட்டின, அப்பருந்துபோல், **ஏகாந்தமா**
க! கருவகொண்டு, கண்டு **மெளனியாய்!**
உன்றேடு! ஒன்றியிடுக்க, அருள்வாய் என்றும்

③ மலிப்பாம்பு: — மலிப்பாம்பு கிறையை தேடி
 அடியாது. ஸ்ரீபகவான் கருணையால், **விகு**
 முடிந்த எந்த ஜீவனையாயது கிறையன் அய்யாசிராமணன்.
 அப்பாம்பு, யதேடையாக வந்து, அந்த கிறையை
 உண்ணும். கிறையை உண்ட அப்பாம்பு, தாகதாந்
 திக்காக, நீர்நிலையை நாடி தேடிச் செல்லவில்லை!
 கிருந்த கிடத்தில் கிருந்துகொண்டே, அப்பாம்பு
 அங்காயத்திலி, ஜபத்துக்கு தேடும். கிறையன் கருணை
 யினால், மேகம் கூடிய மழை பொழியும். யதேசுதையாக
 வய்யும், மழை ஜபம் அருந்தி சுகமாக இருக்கும்!

எம் ஜானகி செல்வமே! கிதைகீ கவனி
 த்த கிந்த, அயதாபிராமணன் செல்லு
 யான்! ஹே பரமாத்மா! கிந்த மீவம்
 யாம்மை, எம் குருபாக உந்துக் கொள்
 திரேமம். இய்யாம் மைம்பேரல், யாம் எந்த
 யும் **‘நாடி தேடி’** / செல்வமேல்,

எம்வினையின்படி, **‘எம்மை’** நாடித் தேடிவரு
 பவைகளைமட்டும், **‘எஸ்வராசிப்பண
 மாக’** / உந்துக் கொண்டு, உன் நாமஸ்மரணையிற்,

அநந்தமாக அருக்க, அருள் புரியாய்என்ருன்.
 ④ **ஆட்டக்காரி:** - ஒரு கரக (குழ) ஆட்டக்
 காரி, குடத்தைகையில் வைத்துவண்ணம், ஒரு பெருக்
 கூட்டத்தில், அடிக்கொண்டிருக்கான். அவன்
 அக்கூட்டத்தில், சிவகுடன் சிரிப்பான். சிவனின்
 கையம் பற்றி **‘கிசுப்பான்’** சுவர்வைகளில் குள்
 கையைவிட்டு, **‘மணம்’** எடுப்பான். சிவரிடம்
 கண் சிவிட்டுவான். தம்படிப் பவரிடம், பவராறு
 நடந்து கொண்டாலும், அவன் **‘கூபனம்’**
 தம்செய்துள்ள, **‘குடக்கிள்’** / மீதமான்

இருக்கும். (நாதிவிரியாடி கிருகைவீசி உந்தாறுத்
 தாதிமணம் குடக்கிள் மீதமான்) கிதைகவனித்த,

இந்த அயதூத பிராமணன் சொல்லுதான்.
 ஹேமகயானே! இந்த தாகி எம் குருயாரும்
இந்த தாகியைப் பேரல், இந்த அத்தூரை
ஐனசுடேக்துடன் திரிந்தாலும்,

பேசுயும் பிதூற்றயும் இங்கே
ஆசையும் நேசமுமீ அங்கே!

என்ற திசையில், புளியம் பதும், ஓடு பேரலும்,
 எந்த குணகேர டிங்க ரும்; எம் மை ஓட்டாமல்
 உண்டேக எண்ணம் உள்ள யுக, திருக்க அருள்புரி
 யாய் என யெண் டிமுன்.

(க) ஓர் குடும்பப் பெண்: — ஓர் குடும்பப் பெண்,
 உரலில் அரிசியை போட்டு மாவை ஆட்டிக் கொண்
 டிருந்தாள். அதேசமயம்?

- A. தன் குடும்பத்தைக் கு, கொங் கையிலு யால் கொடு
 த்துக் கொண்டு டிருந்தாள்.
- B. ஓர் யால் காரணிடம், யால் கணக் கத சொல்லி,
 தணக்குப் பழமலும் திருந்தாள்.
- C. ஓர் மாரிதைக் கடைக் காரணிடமும், சாமான்
 விபரம் சொல்லிக் கொண்டு டிருந்தாள்.
- D. ஓர் ஜயனி வியாபாரிக்கு, திவ்வளவுபண்டம் கொடு
 என தன் மகனிடம் தணக்கும், சொல்லிக் கொண்
 டிருந்தாள். இதனை காரியம் யார்க்காலும்,
 மாவாட்டும் வேசியில், திரிந்தாலும் கிருத்த,

கொண்டு **“சூர் விரல்”** உரலில்
 இக்காவண்ணம், **கவனமாநீ**

பும் அருந்தரன்! இவளீகீதவனித்த,
 இந்த அவதாதுவிராமணன், சொல்லுவான்
 ஹேயமாத்மா! அக்குடும்பப் பெண், எம்மு
 டைய குருவாடும். அக்குடும்பப் பெண், உலகிய காரியங்
 தன் பவபவ சக்தியும், **“சூர் கவனம்”**

சூர் கவனம், உரலில் அக்காத வண்ணம், எப்படி
“எச்சாக்கையாக” அருப்பது போல், யானும்
 எம்மினை உடல், வினை சம்பந்த காரியங்களில், எடுபட
 டாயும் எம்மனம் **“சூர் கவன சக்தி”**

யோடு, புரியும் பதும் ஒருமேலும், உலகியலில்
 ஒட்டாமலிருக்க, அருள்புரிய உணர்வு மன வேண்டுகுண்.

⑥ சந்திரன்:— சந்திரனைப் பார்த்து, இந்த அவதாது
 விராமணன் சொல்லுவான். இச் **“சந்திரன்”**
 எம்முருவாடும் என்ருண். ஹேயகவானே! இச்சந்திரனை
 வன், தீரியலுடைய கடுமையான கதிரியக்கங்கிள,
 தாம் ஒற்றுக் கொண்டு, நமக்கு சீத ஸுமான (கூனிர்ச்
 சி) கொடுப்பது போல், யானும் **“கடுமையா
 ன் குணதோஷ”** இனசகீகைகில் சந்திரனோலும்
 ன் கவனமடைய

அக்ஷணமே நோடிவந்தி யாய், ஜீரணிக்கு
கொண்டு, அனந்த ஜீவகோடிகள் மீதம்,

பின்பகவத்பிரேமை!

என்னும், அன்றைய மடமும் செயல்க்கி அன்
யின் சொடுமொக வே, அருக்க அருள் உறயாக, என்
யணிவுடன் வேண்டிக் கொண்டான்.

⑦ சுகோரப்படைகி:— சுகோரப்படை சிவானது,
ஆகாயத்திலே அகியரப்பறக்கும் அது எக்கொலும்,
ஆகிக்கு கிறவ்ருத்திலிடு. வாயவே அதன் ஆகாரமாகும்.
இளச் செயற்கையால், அதை ஆகாயத்திலேவே மூட்ட
யிடும். அடைகொக்காமலேவே, சூரிய வெம்புத்திரல்,
குஞ்சு பொறிக்கும். ஆடியின் ஈர்ப்பு சக்தியால் குஞ்சுகள்
ஆகிக்கு கி அக்கம்பமும் அக்குஞ்சுகரும், தெய்வபலத்தால்
தாம் தீமே அருக்கப்படுவதை உணர்ந்து, உடனே மூல்
நோக்கி மறக்க ஆரம்பித்துவிடும். அப்பறவைகள் விடு
குடிந்து, மரணம் அடைந்தால், அவைகளின் தூவம் ஆடி
நோக்கி அருத்த உறம்பும் ஆறல் கிறைவன்கி குறையிடுவ்,

சூரிய வெம்புத்தொழும், கார்த்தும் கிறைக்கப்பட்டு,
பொடிப் பொடியாகி, தூஸி ஆகி, ஜீவ அணுக்களாகி,
ஆத்மாவாகி! பரமோடு பரமாகி விடும்.

கிறை நானிகள் சிவசமயம், தாரண சம்பந்த தூவம்
ஏற்றும், பிராப்தம் அருந்தால், **வீண** பற்றும்
கிரம்புத்தீகாக, கிவ்வடிவை உத்திரர்கள் என, படு மறா
ள்களின் அடியை வசனமாக அருக்கிறது!

இந்த சதோரம் பட்சியின் நிலையை,
 உணர்ந்து இவ் வயதாத பிராமணன்,
 சொல்லு வான் :- ஸ்ரே பரமாதீமா! எம்
 தூவனம், வின விதி வசத்தா ல் பூமியி
 சந்தாரம் செய்தா ஜம், **எக்கா மா**

ஷமீ! பற்கு தி ஸியல், **இயல்பாக!**

இருப்பதிலும், கிடைப்பதிலும், நடப்பதிலும்;

பூரணநிறைவாகவே! இரக்க

அருள் புரிவாயாக, என யென்றி கி கொள் ளான்!

இந்த விதமாக, ஓர் அயதாத பிராமணன், உபதேசம்
 பெற்ற குருமாரீகாரிவ், **நமக்கருகருக!** (நம்

ஆதீம ஞான பாடத்திற்கு நகு,) ருசு யெரை மடலும், கொந
 க்கச் சொல்லு அவன் ஆணையுள், அவனை தந்தான். பற்றும்
 பதினா முடியர், நமக்குக் கையெயிலி ல் பபாஜம்? இதன் லீவ
 மாக சுவ, **அழகாக நியை, வைராக்கிய**

நங்கா! நமக்குக் கேவை! கிவைகளை அறிவு கூர்ந்து

நாம ட்ரொக்கும்போது, நடப்பன, பறப்பன, நீந்துவன, ஊர்வன

முதலிய அனைத்து ஜீவ வர்க்க கங்கரும், **உலகமே!**

நம் ஆதீம ஞான சாதனையின் திமிக்கம், ஓர் பயிற்சிக்.

கூடமாகவும், பயிற் சியின் ஆசிரியர் களாகவும்.

(உலகம் நாடக மேடையாகும். ஜீவ வர்க்க கந்தார் ஆசிரியர்களாகும்.)

நாம் எடுத்தவக் கொண்டால்? நாம் வற முடியும்.

“லிளோக குளோகமிஸீஸ்”

“கழீடநஸீடமிஸீஸ்”

“சோகனை வேகனையிஸீஸ்”

“சொந்த புந்த பாச உறவிஸீஸ்”

“புண்ணியபாப வினைக்களமிஸீஸ்”

அதறல் “ஜனனாமரணமிஸீஸ்” என்ருதி விடு!!!

இகத்தாகவும் அனத்து ஜீவ கோடி களாகவும்.

“நாமநீபங்களாக” பார்த்தால்,

குண கோடிங்கள் பின்னி விளையாடி, புண்ணிய

பாபமென்னும், வினைகளும் பெருக்கி, ஜனனமரண

மென்னும், கூப்பத்தில் (பள்ளத்தில்) தள்ளி விடு!!!

மேலே சொன்ன, ஸாமான்ய குருமார்களுடையே, சிவ
புவகம், விளங்கியிருக்கிறது என்பது. **ஸக்திய**

ஆறல் ஜீவன் முக்கிக்குடும், ஸ்தகுரு தேவை! **மே!!!**

பரீமதீபாகவதத்திலிற் றொலீயம்,
 லிபு குருமார்களும், போதிக்கவரவிலீயு

தங்களுடைய நடை முறை வரம் க்கை
 யாவே, **நாம சாதனையாக!**

இருந்தவகாண்டு, தம் அலுபவத்தை
 மடிகும், நமக்கு தாட்டாமல்காட்டி, சொல்லாமல்
உணர்த்தி, முழுபலனையும் தந்தவர்களாம்.

ஆறல் தலியக போதனை குருமார்கள், தாங்கள் பேரகி
 ப்பனோடுசார். அவர்களும் சாதிய்பதும் கிவீலு.
 ஆகவே அவர்கள் போதனையானது, பவனாரிப்பதவிவீயு

இதில்கூறும் குருமார்கள் அனைவரும், மனிகுறகவும்,
 பருவயாகவும், உறர்வன வாகவும், நடப்பவாகவும்,
 இருந்தாலும், அவர்கள் நமக்கு **போதிக்க!**

வேணுவென்று, அவர்கள் சாதனையை காட்டவில்லு.
 இயற்கையாகவே **இறைவனின்** செயலா
 பேயே

அவை நடந்தன. அவை நமக்கு அலுபவ
 பாடமாயின. இதிலிருந்து என்ன உணர்த்திடுமும்

என்றால், போதனையோ, சாதனையோ, நாம் செய்கிறோம்
 என்ற எண்ணமில்லாமல், **அவனின்** இறைவன்
 ஆட்கொண்டு நாம் ஆடுகிறோம் என்ற

ஒரு எண்ணத்தையே மட்டும், மனதில்
கொண்டால், அனைத்துமே ஆகுமாய்

சாஸ்திரமாக! மாற்றி, நல்வயலி

காலமேதும். நாம் சாதிக் க உணர்வும்,
என்ற எண்ணம் கொண்டால், அம்மெண்ணமே நம்
சாதிக் க உடையாய் ஆடியும்!

கிதைத்தான் எம்மிய ஆனிவன், தன்மீது உதுபாடலில்
சொன்னான்.

நரர் சுரராய் திரியக்காய் நகலுதி,

நாறாய் நாடியும் நாடெமல்வாய்,

ஒருவருவாய் திகழ்கின்ற தேவகேவன்,

திருவுருவே என்று திடத்தியானம் செய்து,

கிருணமும் கிழந்து அமலநத்யம் மேவாய்,

கிடுக்கின்ற சூட்சுமமே விடுக்கி கொண்டே,

பரமசுவக் பரிபூரண சொடேயம் தன்னை,

பார்த்திடலாம்; மற் றென்றல் பார்த்த வொன்றி

என்றான்!

அனைத்து ஜீவகோடி காரியம், அநாயதுமனிதன்

மற்றும் நடப்பன, பறப்பன, உளர்வன, நீந்து வன, சூகிய

அனைத்து ஜீவர்களையும்

நாமரூபமாகப்!

பார்ப்பது, உன் மனமேயே தற்போ சொடேயங்களாகும்.

அவைகள் எங்கொங்கு, கின்ன நாமாயிடே அழையுங்கள்.

என சொன்னதும் கிவ்லி. வேறு நாமா சொல்லி அழைத்து
காலம், அவைகள் மறுக்கப் போவதும் கிவ்லி. அப்படி

நீங்கள் நாமா சொல்லி, அழைக்கும்
 போது, கிது கின்னது, கிது கின்னது
செய்யும்; திண்ண சாயம் கித்தகையது;
 எண குவ்வொன்றுக்கும். உங்கள் கற்பனையி

நிதியிலேயே, **குணங்கள்** யும்

நோடுவதில் கொண்டுள்ளீர்கள். அக்ஷைகளே, **ராஜஸ்**

காமஸ் என இரு குணங்களாயினும் கிம்போதகித்த

நாமப் பேங்குக்கும், அதன் குணங்களுக்கும், அழைக்கும்
 பொறுப்பில்ல. நம் கிறையினும் பொறுப்பில்ல.

நீங்களே அந்நவ உங்கள் **முனாமே** பொறுப்பும்
 பாடும்.

கிறைய நெடுங்கால பழக்க வடிக்கங்களால் வந்ததாகும்.

பழக்கம் :- வாந்தியை உரிசையாட்டு!

வடிக்கம் :- செயலின் உரிசையாட்டு!

ஆகவே கிங்கு, எல்வாடும் கிறையன் படைப்புகளே

என்றும், எல்வாடும் கிறையன் செயல்களே என்றும்,

உங்கள் அனுபவத்திந்த, வந்துவிட்டால், சந்தேகம்

நவக்கம், பயம், துக்கம் எங்கே உண்டாகும்?

உங்கள் மனநிலை போட்ட தடையாகிய நாமப் பே குணங்கள்,

கூட என்ன ஆகிவிட்டால், அங்கு இருப்பது **குருவன்**

தானே? அவன் **கிறையன்** தானே கிங்கு முடியும்?

“**பயமே பலிதம்**” என்பது
 போலும் “**எண்ணமே**” (பாக்கே)
வாழ்சை என்பது போலும் “**ஆர்**
வலைய (கவர்பதைய) நீங்களே
 உண்டு மண்ணியும் நீங்களே
 உஷ்டப்பட்டு **கட்டங்கள்** வாங்கிக்

தொண்டர், கிறையந்தான் என்ன செய்வான்? மனம்
 இவ்வாறு மனமாக்கள் தான் (குருகுலத்தான்) என்ன செய்வான்?

“**பிரமாணமாநக**” சொல்கிறோம்!
 உங்கள் மாயா மனதின், நாம ரூப குண ஆரம்புகள்,
 விட்ட மறுசுருணம், அங்கு **“பின்பகவான்”** தானே
 கருக்க முடியும்? கருக்கக் கூடும்? உறு எவர் உடார்க்கும்?

மாற்றன் (திருடன்) போலும், ஆதம் போலும் உள்ள
“முகமுடி” அணிந்து, தன் குந்தையிடம் அவர்
 அண்ணன் வந்து, பய முறுத்தும்தோது, **“அண்ண”**
“கண்ண” எம்மை பய முறுத்துவது போலும், என
“உருக” உண்ணி குல், அயன் தன் முகமுடிய, கிற
 நி எறிந்து விட்டு, உன் அண்ணவாக (கண்ணாக) அவன் யம்
 நின்பானே! கிங்கு உன் மன உருக்க மும், கண்ணின் மெருக்கம்

தான் அவன் **முடிமுடியை!**
 (மாயையின் கிரையை) அகற்ற முடியாமல்
 யன்றி, வேறு எந்த மார்ப்க்கும், பலனளிக்க
 காது என்பது, என் நியம அனுபவமாமும்!

இதை உணர்!

இருப்பது **“ஒன்றே”** அதை உன் மனமைய,
 கற்பனை வடிவில், **புறியலவாக்** தண்டாய்.

அக்கற்பனையை விடுவது, உன் மனதின் பேசியாமும்.
 அக்கற்பனையை விடுவது, மனமற்ற கிறையன் பேசியிடுகி.

ஆறாய், உன் மாயாமனம், உந்த கிடமொ, கிறையனின்
 மாயாவாமும். உன் மனம் உந்த கிடக்கி வேயே உன்
 மனதை விடுவது என்ருல், **“ஒரேவழி”**

“நான்”, **“எனினால்”**, **“என்முதையுடையதை”**
“நீக்கே”, **“அதே மார்த”**, **“எல்லாம்”**
“நீயே”, **“எல்லாம்”**, **“உனினால்”**
“எல்லாம்”, **“உன்முதையுடையதை”**
 என ஆகவேயாக. அயற்கையே அகிவிடுவாய்! அது மந்திரியம்.

ஸ்ரீஸ்ரீ
ஸ்ரீஸ்ரீ
 நிர்ப்பயன் ஓடுவனே!
 உன் உள்ளம் என்ற கண்ணாடி
மோ
ஹக்கீமுல், உடைந்து

போன தன்மையிலே உடைந்து கண்ணாடியில் பல
 உருவம் தெரியவரவில்லை பவபவ நாமவேமாக
 அயனே தேர்த்துகிடுகள்.

மோஹமும் போகமும், துணைக்கு தன்மையிலும்,

மோஹம்: - சின்னசின்ன ஆசைகள், அழிக்கப்பட்ட
 தன்மையிலும், அனைவரைய ஆசைகளால் விரிவடைந்து
மறுக்க முடியாத, மாற்ற முடியாத, விலக்க முடியாத
விடமுடியாத, ஆசைகளாகி, விரகத்திற் படிமென,
மயங்கி விடும், விட்டிடுவது சீரென ஆகும்!

போகம்: - மேலேசூறிய, விடாப்பிடியான ஆ
சையால்! அறிவெடுக்கும் படைபோல்,
உடமல் சொரிந்து, சொரிந்து, ரணமாகி,
புரையோடி! அப்பாகத்தை கிழக்கும்
வெட்டி வறியும் அவநிலை!
புரையி ஜனனம் புரையி மரணம்
வெயே மோஹ போகத்தின் தன்மை

பற்பலநாமரூபங்களாக தோற்றி
உன்மனமே மேலு போகங்கருக்கு,

அடம்பட்டு விட்டது. அங்கு?
‘ஸரீலாமீ ஒருவனே’!

நாமம் அவன் குச்சந்தையே! அகேபோல் அனைவரும்,
அவன் குச்சந்தையகளை என்பது, சந்தேகமற்ற

‘உறுதி’ நிச்சயமாகுலீ, உன்மனக்கண்முடி
உடையவிலிவெயனம் பொருள் கொள்வாயாக

மனக்கண்முடி உடையதாகநிலியிலி, அனைத்து
நாமரூபமயக்கங்கருமீ, கிலிவா ரொடியமீ!

நாமரூபமயக்கம், கிலிவாயாகுலீ, அங்கு இருப்பது
‘ஒருவனே’ அவன் நம் **‘ஒருவனே’**

“இறப்பம் பிறப்பம் பொருந்த, எமக்கெவ்வண்ணம்
வந்ததுஎன, எண்ணி (அறியு உணர்ச்சி)

பார்த்தகிலி, **நினைக்கரியம், முறக்க**

‘சுயமாய்’ நினைவெஞ்சனையான,

“**மாயா மனதால்!**

வந்தது எனக் தெளிந் கோழ்!”

என்ருர் ஓர் அன்பர். கிதிலி ஞ்சூது
என்ன உணர் கிடுமல் என்ருல்?

காலாதித **“ஓண்டே** **சூத்தம்!** **அதுமத்யம்!**

கயக்கமற்ற அது, கியவ் குயதநீகாக, **கிறை**
சொருமமாக வந்தது. **தம்** **நிபுல** **வடிவமான,**

“**மாயாவிதல்!** **உலகை** **கோந்து/வித்**

தது. **அவ்வுலகில்** **விளையாடும்** **நிபித்தமாக,**
தாமே **அனைத்து** **ஜீவகோடிகளுக்கும்** **ஆனது.** **விளையாடு**

வதற்கு, **ஓர்** **“உபகாரணம்!”** **தேவையினை**

தாம் **மாயா** **விலிருந்து,** **மனதை** **உண்டு**

பண்ணிக் **கொண்டு,** **அம்** **மாயா** **மனதிலால்,** **அனைகை**
யும் **(மனதெவர்க்கத்தகை மடலும்)** **புற்றதச்** **செய்து,**

அவ்வந்நிலால், **விளையாடிக்** **கொண்டிருக்கிறது.** **கிங்க**

பற்றப் **படுவது** **நாமருபஜகம்!**”

பற்றுகிறப்பது **மாயாமனம்!!**”

மனதால் பற்றம் பட்ட இந்த, **ஜீவ**
மனவன் (மனிதகுணவன்)
 நாம் கிறை சொடேயம், என்பதை மறந்து,
 "மோஸதீ தியம் அதன் போகத்தியம்,"

முன்கூறிய அணங்கார, அதிகார அவிமரண,
 ஆதிக்க வெறுகளால், பீடிக்கப்பட்ட **நான்**!
 கழிப்படுகிறேன்! **நான்**! சும்மடுகிறேன்!
 என்ற **மனவனின் மனநிலை**!

சஞ்சலம் படுவது **போல்** நடித்து விளையாடிக்
 ரகாண்டி ருக்கிறான். இது விளையாட்டே தவிர, இது

விளையாடல் அல்லவே அல்ல. ஆனால் மனம்
 படைத்த அனைத்து மனித இனங்களுக்கும், இது
 விளையாட்டாக, வண்படாமல், விளையாட (விளையாடு)
 வேண்டியிருக்கிறது. இது **மனநிலை** கோளாறே

தவிர; இது மனிதன் (ஜீவாத்மாவின்) **கோளாறு**
 அல்ல. இம்மனிதன் யாம் ஜீவனல்ல என்ற, 2 ஆதிநிச்சயம்

தம்மனதால் செய்து, அகேமனதால்

ஆரம்பநிலையென்றால், நாம் இறைவனை

குழந்தை

என்றும், முடிந்த பக்

குறும் ஆனநிலையென்றால், நாம் **இறைவனை**

என்றும்; **காங்கம், கவக்கம், பயம், அற்றநிபயிற்,**

மொழி

என்றாயினால், நாமடுப ஜகஜீவ

சொடுபங்கள், கோருதம் நறந்து விடுவீர்! அங்கு

அனத்தம், **இறைவரை** கோற்றவாம்!

அவ்வது அதுபவ முகிர்ச்சியிறல்,

அனத்தம் **நாமாக** கோற்றவாம்!

கிந்திங் கிடும் போது, குரு கிருபையிறல் (அயர்

வாக்கிய சிறுத்தையிறல்) **அகண்டபா**

வன் வசூரணிநாத மடைக்கும்! கிதவே

சூர்வசூரட்சித்தன்மையாகும்! கிதவே ஜீவன் முகி

இறைநிலையென்ற, தூட்சித்தன்மை யெறும், அகண்டபா **ஆகும்**
 கிய, சூர்வசூரட்சித்தன்மை யெற முடியாத. ஆகவே அகண்ட
 பாவனையே, ஜீவன் முகிதன் வட்சுமை ஆகும்.

“நாமரூப” ஜகமானது, **“ஜீர் விளி**
யாட்டுகூடமாகவும், விளியாமை யொரு
நாகவும் உள்ள, “ஜட” சொரூபமாகும்.

மனிதனின் சூர உடல், புண்ணியமாய சம்பந்த,
“விளைப” பதுமையாகும்! இதவும் **“ஜடம”**

கவ்வியை கயக்குவது, **“மாயாமனம்”** ஆகும்!
 இம்மனம் **“கூடம”**மாகும். **“கந்தக கூடம”** மனதை

கயக்குவது, **“விகி”** யன்ற **“கூடம”** கிறை சொரூபமாகும்.

கங்கு உவகமாகிய ஜடமும், விளம்ப வாய்மையாகிய
 ஜடமும், தாமே கயங்க முடியாது. ஆகவே கிறை கிறண்

டும், எப்படி கயங்குகிற தென்றால்?
 விளையுக்கு **“மனமும”** ஜடமொரு உவ

கிந்து, விதியென்ற கிறைமனமும், கிடுந்து கொண்டு
 ஒழுங்காகப் பாரபட்ச **“கோஷம்”** நடைபெறுகிறது.

ஆனால் **“சாங்கஸீப விகஸீபமாகிய”**
“கர்ப்பனயம், அகிலி” குற்ற உணர்வும் கூடிய) கிந்து

மனமானது, **“உடைமை, உரிமை, அதிகாரம், ஆதிக்கம்”**

இயைகாளால் அடிக்கப்பட்ட குணமடிகிறவ்
‘காமாந்’ நடைபெறும் கர்மாவை,
‘பழுதள்ளகாக்கி’

பிறவித் தளையை, ^{சூன்ம சூன்ம} அந்நிதி கொள் கிருண்.
 ஆகவே கிருண் மனமே தடை! மனமே தடைநீக்கம்

‘குற்றமே’ தடை! குற்றநீக்கமே தடைநீக்கமாகும்.

மனம் சூட்டமாக இருப்பதால், அம்மனம் தனியே கியங்க
 முடியாது. அதுபெறவது குணமே பற்றியே கியங்க முடியும்.
 ஜடசொடுபமாகிய **‘உடல் உலகை’**

மனம் பற்று வதானையும், அதுவும் கியவாக காரியமே!
 ஆகவே ஜடசொடுப உடல் உலகை, இயக்கத்தின் காரண

மாக, அது கித்தகையது, என்னும் இன்னது செய்யல் என்னும்
‘தோஷ குணங்கள்’ தம் கற்பை வடிவில்

கொடுத்தபல்தான், அந்த சூட்டமாக கற்பை குணங்களி,
 வைத்துக் கொண்டு, கிருண்மனம் கியங்க முடியும். கிருண்
 நாம சூப ஜக சொடுபத்தில், தாம் கொடுத்த குணங்களி
 வைத்து, ஆகும் கிருண்மனமரணது, கற்பை சொடுபமான,
 சூட்சுமமான கிறைவனிடம், இம்மனம் செய்வ முடியாது.
 காரணம் என்னவென்றால்? ^(செய்யல் மனம் மறைந்தவிடும்)

- A. கிறைவனின் மடியை யில், தோன்றிய இம்மனமானது
 அங்கு செய்யல் கிள்வாமல் மறைந்துவிடும்! மறைந்தே
 ஆகவேண்டும். இதவே நடவதி! (சூட்சுமத்தின் வடிவம் கையே)
- B. கிறைவன் சுவ குண சம்பளனன். சுவ குணத்தின் மன
 தின் விளையாட்டு கிருண் முடியாது. கிருண்மும் கூடாது.

ஸத்ய குணத்திலி, அமைதி, நாநீதி,
ஆனந்தம் கிதைகரே உண்டு. ஆகவே அந்த
செளந்திரம், எனின் **துர்க்குணம்!**

அதிநீது **சுக் குணம்** என்ற ஏககுணம்
அமைதி இருக்க முடியும்! இருக்கக் கூடும்!

உ. இறைவனின் ஸத்ய குணமாகிய, ஏக குணத்திலி மனம் 1700
பட்டால், அஹங்காரம், அகிகாரம், ஆகிகம் அபிமானம்
கிருக்கப் பாடுதல் உ.

10. மேலே சொன்ன குணங்கள் கிரியாநூல் அது மனம் என்ற
பெயரும் அதிநீது, **அறிவு** என ஆகி விடும்.

11. மனம் அறிவாகி அது மேலும் **மஹாத்மா**
குடம் யன்றி நாம பே **ஜகத்தாத** முடியாது

ஆகவே நாம் **ஸத்ய குணம்** இன்றாமலும்
ஏற்றுக் கொண்டால் போதும். மந்தம் மேலே நோக்கிய நூல்
கள், தாம உண்டாகிவிடும். காரணம்?

அனைத்துமே அயன் யொருள் எனினும்; அனைத்துமே அயன்
செயல் எனினும்; அயனன்றி அனுவம் அசையாது.

என்பது ஸத்தியமானால் மனம் எப்படி கிருக்க முடியும்?
மனதரவேயே அகிகாரம், அஹங்காரம் ஆகிகம் செவ்விய
உனக்கு, கிருப்பேது? கியக்கமேது? அங்கு நாம பே குணமேது

ஒகடுனாம் என்ற,
 மனம் எந்த விஷயம், கிறை சொடுபமா கிடம்
ஸ்தகுருநாதர் நின்று
 விட்டால்,

மனம் மனமாக கிராது. மனம் அறிவாக கருக்கும்.
 மனம் மேலும் மேலும், மேல் நோக்கிச் சென்றால்,

நீர்க்குணம் என்ற நிலை **மலற்குணம்**
அகண்ட பர **பாவனையாகிய** சீவசகல
 தன்மையில், தலைநிலையாகி விடும்!
அங்குமனம்; அதுதான் **மாறாமையும்** கல்வி
நாமநாமாக கருவோம் **நாமத்துவாக**
 கருவோம்.

கேள்வி :- ஐயா காங்கள் மடலில், கிறைநிலை ஜீவரட்சி யு
 என்னும் குருநிலை ஜீவ அடியை என்னும் சொல்கிறீர்களே?
 அதித்தல் என்றால், சமஸாரம் (கொல்வதல்) எனப்பொருள்
 படுகிறதே; அந்த அதித்தல்வா? அதல் ஜீவரட்சி யு, கிறை
 நிலை யென்பது, எமக்கு விளங்குகிறது. ஆகவே, கிவிரன் நடையும்,
 சநீறு விளக்கி குல் குவமாக கருக்கும்?

பதில் :- நல்வ கேள்விதான். நீ சொல் லும் நிலையில், அதித்தல்
 என்றால், கொல் லும் சமஸாரம், கல்வி. நான் ஜீவன் என எண்
 னும், உன் அநியா மமயின் **ஜீவக் துவக்கை!**
 அதித்தலாகும்.

அதாவது, கிந்தனையை, சீர்திருநாட்கள் மூன்றாக,
பிரித்துச் சொல்லுவார்கள். அதாவது?

1. இறைநினைவு **ஜீவ ரட்சிப்பிப்பு**!

2. மனக்குறைவு **ஜீவ அழிப்பிப்பு**!

3. சாமான்ய குறைவு **ஜீவ சிவசிப்பிப்பு**!

என மூன்றாக சொன்னார்கள். இனி இதன் விபரமாக வந்து
இதுகொண்டிருக்கிறது.

1. ஜீவ ரட்சிப்பிப்பு: — உணவு, உடை, கிருமியிடம், சுகவியக்கம்
மூன்றும் அவரவர் **வினையறிந்து**! விகிதாசீ சாரம் வடி,

மேதமற்ற நினைவில், **ஆருகாணமும்** (ஆவி மடிக்கும்) தப்பாமல்,

ஆங்காங்கே, அப்போது தக்கம்போது, அச்சீவர்காரின் கொடுக்கல்
வாங்கல் என்ற நினைவில், பண்டம் பரிவர்த்தனமாக (விவாபாறணாக)

எதயவம் மதுவஜ்யாஸம் என்ற,

உண்மையின் வேத சாஸ்திரப்படி, கொடுத்தே அவநினைப்பது
ஜீவ ரட்சிப்பிப்பு ஆகும்.

3. ஜீவ சிவசிப்பிப்பு: — இது சாமான்ய குறைவினாலும் / வேத
சாஸ்திர மாடங்களில், அனைத்து வித நுகர்ச்சியும்
அதை மோசனக் குறியில், தண்டிப்பும்,
தண்டிப்பும், அவநியம் உண்டு. கிடைப்படிக்கும் போது, எல்லா
அன்பர்களுக்கும் இதேகேள்வி எழுந்தது சகஜமே! ஆகா? ??
தண்டிப்பும் தண்டிப்பும் / தில்லறம், பாடம் எவ்வாறு தடைபடும்??

ஸ்ரீகோஷகீதாஸ், அனுகூதம்

பீடிகம்பலகுலிடகுரல், கதை மறுக்கயோ,

மாநறவோமுடியாதுதான்.

கதைகவனி!

கண்டிப்பும், குண்டிப்பும் (சிப்சிப்பும்) கொடு
 குண சம்பந்தமாதல். எத்யாயல் தத் பவதி. எண்
 திஸியில், நெககுணம் கொண்டு பாடல் எங்கு
 போதிக்கியோ? அங்கு அங்குணம்தான்
 பதிவாகும்! அந்த அங்கு ஸத்ய குணம்
 யாநிர்க்குணம், எப்படி மதிவாதல்? எப்படி கிருக்கமுடியும்?
 ஸாந்தி, அன்பு, கருணை, மொதுமை, சூநீறம் குறைதானமை,
 பேதல் கரணமை, விருப்பம் வறுமையும் திஸ்பாமை, கிறைய எப்படி
 நிபமெனும்? எந்த விதைய, நாமம் உண்முகிசெயோ,
 அதன் மவந்தானை, நாமம் அது பவிக்க முடியும்? நாமம்
 எதைக் கொடுக்கிசெயோ, அதைத் தானே வாங்கவேண்டும்?
 நாமம் எதை வாங்கிசெயோ, அதைத் தானே கொடுக்கவேண்டும்??

“அதுதானே நியதி”

ஆறல் ஓர் உண்மை - தண்டிப்புடனும்,
தண்டிப்புடனும், யேத நாந்நிற மாடம்
மோலித்தால்! அது அதுபய ஞானமல்ல!

அதுவாய் ஞானமே! மெய்யும் தண்டிப்பு தண்டிப்புடன்,
மாடம் மோலித்தால்? அந்த வேகக்கிஸ்! அதுநிலைமற்று
அந்நயமேல்
நிற்கும். அது

நிலைக்காது!

அந்த தேர, அந்த வேகக்கிஸ் அது மறைபுயம்! அல்லது
மாறுமீ! அது அதுபய ஞானிகாரின், முடிந்த கடுக்கமே!

இதமாகவும், மிகமாகவும், திறை உணர்வோலும், பொறுமையோலும்
மோலித்தால், அது வாய் ஞானமல்ல! அது அதுபய ஞானமாகும்,
ஆறல் அது உடனே நிலிக்காது! உடனே மலன் தூரது!

விதைத்த விதை உடனே ஓளிக்காது! கருபற்ற உடனே
குடிக்கதைபிறக்காது! அதுவல் கிடைக்கும்

பலதே

நிலைவகுமீ! அழியாது! அது மலர்வம்
பாயும் இவம்போவாவும்! ஆறும்???

இக்காலம் காலியுக கம்ப்யூ
 பார் தாவமாகும்! வேகத்தோடு கூடிய,
 அச்சுறகாவமாகும்! உடனே பஸன்!
 நெடியவேனுமென்ற துடிப் பாண காலம்!

இனி இதை மாற்றுவோ, மறுக்கவோ, விவக்கவோ, எவராலும்
 குடியாததொன். இதைச் சொன்னாலும், பவமுறைவிளக்கிறாலும்,
 செவிடன் காதில் சங்கு உடனடிய நடுகையும்; புரியாத

புதிதானவையும் தான் கேட்கும்! மத்தியத்தைய
 நோக்கிச் செல்லும்; எந்தகுருவும்;

எந்தஸ்பாசகமும்! கண்டிப்பும்
 தண்டிப்பும் நிறைந்த "சிட் சிப்பி" கிள்வாமல்

கடுக்கவேனுமென்று எந்நாடும் பற்றி வேண்டுகேடுகள்!
 2. ஜீவ அழிப்பு - இதுமத்தகுரு செயலாகும். இது
 மரணம் என்று அழைக்கக்கொடுக்கின்ற, சம்ஸாரம் என்ற
 அழிப்பு நடுகில் இவ்வே கிள்கில்! இதை ஜீவரட்சிப்புகின்ற,
 கிறை நடுகில் யில் பார்க்கோல், உடல் உவக நடுகில் கோனிலும்,
 கிறைவன் செயலாக

“மண்/பொன்/பெண்/”

என்ற பிரபந்த்கி டி ஹயில், நாம
பேமாக/” தோன்றி, ஒன்றுக் கொன்று

ஆதாரமாக! ஆதரவாக! ஆகாரமாக!

ஆதாரமாக! ஆதரவாக! ஆகாரமாக!
ஆதாரமாக! ஆதரவாக! ஆகாரமாக!

கிங்கு ஜீவ அழிப்பு என யாம் குறிப்பிடுவது :- அறிவாமையின்
மனிதன் நான் ஜீவன் என்கிறான் யாம் நீ கிறைபற சொடுபடே
என்கிறேன் உறவு நட்பு உண்டு என்கிறான். இது அவரவர்
வினையின்படி போட்டதெல்லாம் என்கிறேன். சொந்த பந்தம்
பாசம் உண்டு என்கிறான். வினையை பரிமாற்றம் செய்ய வந்தபுதுமை
தந்தான் என்கிறேன். பொன் பொருள் சதம் என்கிறான்.
அவை அனைத்தும் மண்ணை என்றும், சிவியிலி தோன்றிய வெள்ளி
வயல்த் தோன்றும், தூர் மயக்கமே என்கிறேன். ஆண் பெண் உடல்
உறவே, சொர்க்கம் என்கிறான். அறிவு பெருக்கும் படை
போன்றது, உண் போதல் என்கிறேன். பட்டம் பதவி முதல்
மேர், கிர்வாமல் வாடி குடியாகே என்கிறான். அவை அனைத்தும்
வினையினால் வந்த, ஜனன மரணம் படுகுடி என்கிறேன்.
சொந்தபந்த உறவும் பணமும் கிர்வாமல் வாடி குடியாகே என்கிறான்.

அவைகளைத் தந்தும், அவைகளாய் திருமே
 ஸ்ரீமதவான ஒன் ஸுருதாய் என்கிறேன்?
 ஈனமான வாக்கீநகரம், அதன் செயல்களும்,
 ஒன்வரவேண்டி என்கிருன். அவைகளை
 நீதானே கொடுத்தாய், அப்படி கொடுத்ததை

நீதானே வாங்கவேண்டும் என்கிறேன்? நான் கொடுத்தது
 எனக்கே தெரியவில்லையென்கிருன். நான், என்ருவ்
 என் லுடையது, என்ற அறங்காரும், அதிகாரமும்,
 அபமானமும், ஸுருதும் கொண்டால், உனக்கு தெரியவில்லை
 என்கிறேன். நானும் கோயில் போகிறேன். லீட்டிவ் பூஜை
 செய்கிறேன். பஜன், ஸுத் ஸங்கம், ஸுத் காரியம், தான
 குருமம், செய்கிறேனே, என் கஷ்டம் ஒன் நீங்கவில்லை?

என்கிருன். நீயண்ணும் அனைத்தும் வியாபாரமாகவும்
 (எலிம்பாஃம்) விளம்பரமாகவும் (பிறர் பாராட்டும்கூட)
 ஆடம்பரமாகவும் (உண்டம்மான நிலி) கிரும்கரல் அது
 பவன் தரவில்லை, என்கிறேன். என் லீட்டிவ் மடி, ஆச்சாரம்
 அனுஷ்டானம், பூஜா விதி குடன்கானே இருக்கிறேன்
 என்கிருன். துவை அனைத்தும் மறச் செயல்களானே? உன்
 உணர்ச்சி கள் சம்பந்தப்பட்டதுகானே? அக உணர்வாக

நீலையனேவேணும்

எனதனி அசூதாயா? கண்ணீரை காணிக்நக
 ஆக்கியா? உன் உள் ஈதீநக அயலுக்கு
 ஆவயமாகி யா? ~~என்கணம்~~ நாஜம் பவகாவம்
 நாணமடம் கேட்கிறேனே, என் உள் ஈம் இன்ன மும்
 பக்குயம் படவிலி லயே காணணம் என்ன? என் கிருண்

பிறர்மேலேயே கவனம்

பெரிந்ததுதவறும் அறங்காரம், அதிகாரம்,
 உடைமை, உரிமை, ஆதிக்கம், பாராட்டுதல் ஏன்

குறைக்க

மாட்டேன் என்கிருமீ? என்கேம்.
 (அமைகிற நியத்த முடியாது. ஆதல் குறைக்கவாம்)
 கிம்மடியாக இன்ன மும் பவநிலி களிற், அறியா மையறல்
 காங்கமும், தவக்கமும், கவலியும், பயமும் கொண்டு

கவனக்குறைவான நான்

ஜீவன் என்ற ஜீவத் துக்கை அழிப்பதுவே
 ஜீவ அழிப்பாகும். ஜீவன்நான் என்ற நினைபுமறி,
 நாம் அதுவே அதுவே நாம்! பரஸ்கிரியை வயதுவதுவே

“ஆதீம சாட்சாத்” காரமாகும்.

குவே ஜீவத் தீவத்தை அழித்து, ஜீவன்

முக்கியை கொடுக்கும், ஜீவ

அழிப்பாரும்!!!

“ஓர் சாதகனைக் கௌரியு”!!!!

1. பரிநாரதர் கடுமஹான்களிடம் சொன்னார். கம்போது நியதர் உளசிதவர்த்தினிவசியாத ஓர் ஓட்டகத்தை போதவும் வரவும் செய்த விளையாடிக் கொண்டுக்கிருர் என்றார். அப்பிதவாரில் ஒருவர் சொன்னார். உளசிதவரம் எங்கே? ஓட்டகம் எங்கே? போவதாவது? உருவது? இவசுத்தய் வரய் என்றார். அவர் நமஸ்கீதை கல்வாத தனிமையிலுள், இறைநிஸைய அடையவில் மந்தவர் சொன்னார். இறைவன் தர்வ ஆநீறல் உளிளவர். அவரால் உளசிதவரத்தை மயிது பண்ணவும் முடியும். ஓட்டகத்தை சிறிது பண்ணவும் முடியும். இறைவனில் ஆகாத காரியம், எதுவும் இடையாது. என முழுமையாத நம் மிரார், அவர் இறைநிஸைய அடைந்தார். ஆகவே இறைநமஸ்கீதை ஆரணமாக வேண்டும். நாம் அநீதான உறக்கதீகிர் கிருக்கிறோம். ஆறல் நம் குருவோரான விசிய்யு திஸயில் கிருக்கிறார். அவர் சொல்லதை அப்படியே, ஏற்போம் என்ற சிறத்தை யுள்; நாம் குரு திருமையால், ஜீவன் முக்கி வெறுவோம் என்பதைவிட, பெற்றவரிடலோம் என்பதில், அசைக்க முடியாத வையாக்கியல் வேண்டும்.

4

4. ஸ்ரீமத்யானிடமும், ஸ்ரீகுரு தேவரிடமும்,
எந்த தெரிமாரீபியும் இருக்கக் கூடாது.

நாவகீகிநீருரியதை, ஸ்ரீமத்யானி துறக்கையுடன்
செய்கிருள், என்க நம்மிக்கையம். ஸ்ரீகுரு தேவரோ
மனமற்ற அயர்; மனமுற்ற நம்மனைதை, அந்தர்

யாமியாக, கிருந்தெருத்து எருத்து, துடைத்து துடைத்து;

மனதை அறியாக்கி (கிறைநிபுகந்து) அறிவை மறுத்தாக்கி,

(பரநிபுகந்து) ஜீயாதீமாயாக இருக்க எம்மை, பரமாதீமாயாக
ஆக்கி, அயர்முறணநிபியாகிய, பரமசாபேத்யுடன் இரண்டற

கவகீகி செய்கு, சொல்லியொன்ற விளக்கொன்ற, நிபுகந்தேவரை
எப்படி போற்றுவது? எப்படியும்கூறுது? அது உபசார வசனமே! என
அந்தந்த அமைதி ஸபந்தியுடன், சூழ்மர சுகமாக இருப்போம்.

5. ஸ்ரீகுரு தேவர் சொல்லியும், அனுபவ ஸாடங்காரிலீ, உதேயம்

உனக்கு, உரை முடியவில்லியாயின்; ஆக்கிரம் அவசரம்

கொள்க, துடிப்பின் யேகத்தை கடைடர தே! இங்கு மயானுமையே

உன்கிறை குருயாகும். கங்குகவகீகம் உற்ற கிடகீகிபீதாண்.

நீகேட்டு அயர் தருதாக இருந்தால் நீகினை மூப்பகீகியி படவிலி,

நீகேட்காமவேயே அயர் கொடுக்காவி நீயகீகியி படவிலிடாய்.

இங்கு உன்மனே யகீகியிக்கு, தகீகியி அது அமையம்.

நாவம் குளியின் ஆகவாய். அது தந்தே ஆகவேண்டும்! நீயும்
மந்தே ஆகவேண்டும்! நீயும் குடிந்தே ஆகவேண்டும்!

6. நான்திருஷ்டி எண்பது, தூற தேசங்களியே,

வேறு உலகங்களியோ, கோடானு கோடி கோள்
களியோ, அங்குள்ள நிலவறங்களியோ,

பார்ப்பதும் அல்ல, கேட்பதும் அல்ல, உணர்

அத்கிறநவன் செயல் வதும் அல்ல அவைகள் கேட்பதும் திரிவி

அவை மாயா காரியமாகும் அவை ஸ்ரீ பகவான்குரியதாகும்

நான்கிருக்கு பக்குவ ஆன்மாக்களின், உள்ளமே தேவை

மனமே முத்தியும் எத்தனை கோடி அண்டங்களில், எங்
றெங்கு, எவ்வடிவில்கிருத்தொழும், உள்ளம் மட்டும், மாயா

வினை மைத்தொது மாயா சூட்சுமவடிவமாக இருப்பதால்
இறைநிலையை தமக்குள் அடங்கிய நிலையில் வைத்திருப்பதால்

உள்ளங்கதை ஒருவ்லிக் கணிபொலி, உணர் முடியும்.

கோணுவதில் காண்பதுமனம் அறவது அறிய
உணர்வது

அத்சர்யசாட்சிதன்மையாகிய, அகண்ட பாவனையோடு,

இருப்பவர்க்குக்கே சந்தியமா கும் ஒருநிலை பெற்றவர்க்,

எந்த நாடு எந்த கோள், எந்த அண்டம், இவைகளில் உள்ள
பக்குவ ஆன்மாக்களும் மட்டும் கண்காணிக்கவும்.

கடைத் தேற்றவும் முடியும் அயர்கள் மனோநிலையில்,

பக்குவப்படுத்தியும், பக்குவம் கொடுத்தும், ஜீவன் ஓத்தற்க்க
முடியும் எண்பது, ஸ்ரீ மஹான்களின் அடியை மனமும் ஆகவே

தன்ன அறியும் அறியு விரகாசிவப்பதே
 ஞானதிருஷ்டி யெனச் சொல்லுபவர்கள் .
 ஊர், உலக, ஜீவர்களையும், அதன் கியக்கங்
 களையும், அறியலோ சொல்லலோ ஞானதிருஷ்டி

அல்ல. ஒவ்வொரு சரக கர்க்களும், தந் கவன சக்தி
 யோடு, ஸ்ரீ ஸுக்குரு வாக்கிய சிறக்கையிலீ, கவனமாக
 புய், தம்மையே முழுமையாக அரீய்ப்பணிக்கு நினைபுய்,
 நான், என்ருல், என்ருடையதை, கல்வாமல் கரைத்துக்
 கொண்டுள்ளனா அல், உங்கள் ஸுக்குரு தேவரினீ, ஞான
 திருஷ்டி யிலிருந்து, தப்ப முடியாது. கிது ஸுக்கியயல்!

7. நீ கொண்டு வந்தது கல்வியை கொண்டு போயது கல்வியை
 உன் விளையுபவா, கந்தமண்ணிலேயே எடுக்காதா குல்.
 அதையும் எங்கும் கொண்டு செல்ல முடியாது. பிணர் ஏன்
 இந்த உரிமை போறாடே? இன்ன
 இந்த உரிமை போறாடே?

அவன் நாமாயைச் சொல்லி, எல்வாமல் தீயே என்
 விளையாடலாமே? ஏன் குத்திவிட கொட்டையப் போல
 நான்! நான்! நான்! என் சொல்லி விளையாடலாமே? இன்ன
 ஏன் குத்திவிட கொண்டு போறாடே? விளையாட உரிமை உண்டு.
 விளையாமல் உரிமை கொண்டு உடல் கல்வியை!

8. அந்நுக்கு எங்கும் கண்களும்;

எங்கும் காதுகளும்; எங்கும் தாலிகளும்;

எங்கும் அயய கரங்களும்; திருமைத்தூதோம்

அயயம் தந்தோம், பயம் தவக்கம் வேண்டாம்,

என குரல் கொடுக்கும் வாக்கீதும், எங்கும் உணர்வு எண்பதே

நடையாமலும். வேண்டி அகலாள், உன்னியார்த்தமும்

உருவாக்கம் உன்னி குரல் கேட்கும். சுயமிட்டவுடன் ஓடி

வரும். நீயே கதி என்னால் உன்னிதம் அயய கரங்களால்

அறியாதீம். யாம் கிருக்க பயம் ஏன்? என அயயந்தம்

தரும் அகலாதீம் எம்போதம் உண்டு! யின் உணர்வு

முன் கயன சகீகி எதற்கு? உணர்வு தன் 'காய்' சகீகிதான்

எதற்கு? தன். கயன சகீகி ^{என்ன?} எல்லாம் தீயே என்ற

தெய்வமம் ஒன்றே போதமே? அளவோடு யுகி

அறியு எல்லாம் தீயே! எல்லாம் உன்றால்! எல்லாம் உன்னிமட

யதே என்ற நிபயில், வாக்கில் கினிமையும், துனிவும்,

கினி உணர்வும்! வாக்கீதையில், எரிமையும், பணிவும்

எல்லாம் நபமே என்ற நிபயில், பொறுமையும் கொண்டு ரன்

அதலில் அயன் அகலாம்! யின் அது அகலாம்! கிங்கு

உன் நய்விக்கையே உன் கிரு கைகளாகும்! நீ கொண்ட

வைவாக்கியமே உன் கிருதார்த்தமும்!!

9. உண்தூலத்தினி வினிகீகணகீகே,
உணகீடு தெரியாம லிருக்க, பிறி தொரு
தூலக்க ணகீடு, அம்படி தெரிய ஓடியும்?
அம்படி யருவ், பிறர் செய்யும் செயலியும்,
பிறர்மேசும் வார்த்தை யுமே குற்ற மாத

பாபினை செய்து திருக்க ஓயுந் திகீகிருயே, துது என்னை
அநியைமான செயல்? நீயிறர் செய்கையையும் பிறர்
வார்த்தையை யும், உன்னால் ஏற்க ஓடிய அலிஸிபி ராஸீருவ்,
பிறர் உன் செய்கையையும், உன் வார்த்தையை யும், ஏற்க
அலிஸியே, என்ன குறைபடுவது ஏன்? ஆகிலி ஓர் ரகஸ்யம்
என்ன வொன் றுவ்? நீயிறருக்கீடு மதிமீயு மரியாதை,
மெரியவன் பிறிய வன், படிக்க வன்படி யருவன், ஏழை மன
கீதாரன், உன் வேடயிலி மேலி கீழ் உன்னவன் என மாரும்
தொகுத்து, நீ அடங்கி நடந்தால், அனைமும் உனக்குள்
அடங்கி நடப்பார் அடங்கியே சுக வேள்வம்!
இலியேயல், எல்லாம அயன் செயலி என்ற, ஸகீகிய
வாசகம், மமய யாது விவம்! மாறாக நீ அவர்களை மதித்
தாமல், அடக்க எண்ணி ருவ், அவர்கள் உன்னை அடக்கி விடுவர்.
மதிமீயும் மரியாதையும், நீ பேசும் கிலிவாமல் தொகுத்தால்,
உனக்கும் மதிமீயு மரியாதையும் தாமதமே கிடைக்கும். நீ பேசும்
குற்றம் குறையும், தண்டால் அனைமும் உன்னிடம், பேசும்
குற்றம் குறையும் பார்த்துத்தான் செய்வார் உலவே நியதி!

10. குருமீகருக்கு ஓர் தர்மம்:

ஓர் சிஷ்யன், யேசு தேடி, பணம் சம்பாதி
 உயம் செய்யும் உரை, (படிப்போ, அதுசம்பந்த
 உணவு, உடை, கிருமீகருக்கு அறையகருக்கு
 அம்மா, பாட்டன் செல்கிறீர் செய்யு செய்ய
 உரிமை உண்டு. பணம் தேடி வருமானம் உருகலின்,
 அம்மா பாட்டன் செல்கிறீர் குருஸயசா எடுத்துவனக்கு
 உண்டு உரிமை கிண்கிண
 செய்யு செய்யு, அதற்குறாமாயம் என்னும் அகநீடு
 நெளந வந்தி நரகம் உண் டென்றும், உண்மை யின் ஸரஸ்கிரம
 சொல்கிறும் அநீத சிஷ்யன், தன் மாசுரமிதர குருவோ
 அல்லது
 குருகுருமே கிருந்தால் அயல்யம் அயர்க ருக்கு, உணவு
 உடை கிருமீகருக்கு ஆகவேண்டும்! அம்மா
 கெடாத யன் விறந்ததும் வீணோ! அயலுக்கு பந்தியே முகிரியும்
 நாட்களில் ஆதம் சாசன செய்கிறேமே, என அவததியம்
 செய்யாதீர். சிஷ்ய சாசன ஆகிச் சிஷ்யனும், கந்தி சட்டம்
 அயர் கருக்கு கிரீவலே கிரீவ. கிச்சாசன ஆகிச் சிஷ்யன்
 அனுபவத்தினால் உணர்வாம். மேலும் அண்களோ, பெண்களோ,
 உடல் உணவியும் கல்லாமல், உணவு, உடை, கிருமீகருக்கு ஆகியும்
 இன்னும் பெருநீர், பாடிக்கையே டேடிக்கொள்கிறேன், எனம்
 பெருநீர் கொள்க. உழுது தொண்டிருந்தாலும் அழுதுகொண்
 டிரு என்பது ஓர் பழவொழி. அதாவது தர்மசம்பந்த உணவியும்
 கிருந்தாலும், பீயகவன் நாம ஸ்மாரண, இருக்கமுடன் இருக்க
 வேண்டும். அநீத சிஷ்யன் ஆடியும், யேசுதர்மமும் உருவாது!

ஸ்வய அநுபவம்!

எண்ணம், சொல் செயலால் எவ்விடத்தாம்

அடங்கி இரு! அடக்க
எண்ணுதே! இதுமாக,

பிசுமாக, இறை உணர்வுடன்
பேசு! எதையும் நுமமாக எண்ணு!

நுமமாகவே கருமாய்! ஆத்திரம்,
அவசரம், வேகம், வேண்டாம்!

வாறுமை, அன்பு, பணிவு, தனிவு!

அவஸ்யம் வேண்டும்! தேறவயும், ஆசையும்,
குறத்தக கொண்டே உந்தால், அனைநாடும் நின்று வின்,
அனைகளை வெறுத்து விவக்கிதலி, அனை வேறுபுர்

நாமபேய்! காங்கி உந்தே தரும்! தேறவகியும்,
ஆசைகளையும், இறைவன் தருண யாத எண்ணி,

பேர்தாம் என நினைவு கொண்டால் அனை
குறமே உறையும்!

“காண்பதையும், கேட்பதையும்” அம்படியே நம் மிவிடாதே.

அங்கு கிறைவுணர்வோடு, பொறுமையுடன் காத்திருந்தால், அவஸ்யம் விளக்கம் நன்கு

உரியும். உனக்கு மேலே கூறியவைகளில், **“கலக்கம், கனாங்கம், சந்தேகம்பயம்”**

உண்டால் அதுவே பலிகளாகும்! அங்கு கிறைகுரு உணர்வு இருந்தால், மேலே கூறிய குண கோஷம், கோந்தூயறையும்

என்பாம் **“அவனி”** யாருளே! எல்லாம் **“அவனி”** எயவே என, உவை உனக்கு அனுபவமாகும், **“அவனானி”**

அனுவும் அசையாது, என்மதும் அனுபவமாகும். அங்கு **“உளங்கு”** இருப்பது? இயக்கமது? வினையது?

“மனதின்” மிடிப்பே பந்தம்! **“மனதால்”** விட்டால் மோஷம். உன் வினையின்படி, இயல்பாக **“இருப்பதிலும்”**

“கிடைப்பதிலும், நடப்பதிலும்” அமைகிற கருணையான நம்பு. அங்கு வினையின்படி. ஜன்மகூலிபு.

“நான்” கிறந்தால் **“நாம்”** ஆகலாம்!

“நாம்” மறைந்தால் **“அது”** ஆகிநிறையலாம்!

“நாஅது” ஆகி நிறைந்தால், பிரம்மா

எந்த சுவையென ஆகலாம். **“பிரம்மானந்தம்”**

“நாம்” என ஆகிவிட்டால், அதை சொல்லலோ, விளக்கலோ, வாங்கும் கில்லி! வரிவடிவ மும் கில்லி!

“மாயை” என்ருல் மருட்சி! அதாவது ஒன்று பலவாகுதல்!

“மனம்” என்ருல் அவற்றில் மயங்கிக் கவங்கி ஓடித்தல்!!
மனம் தோன்றிய கிடமே மரணமாயும். ஆகவே மனதை மாயையி

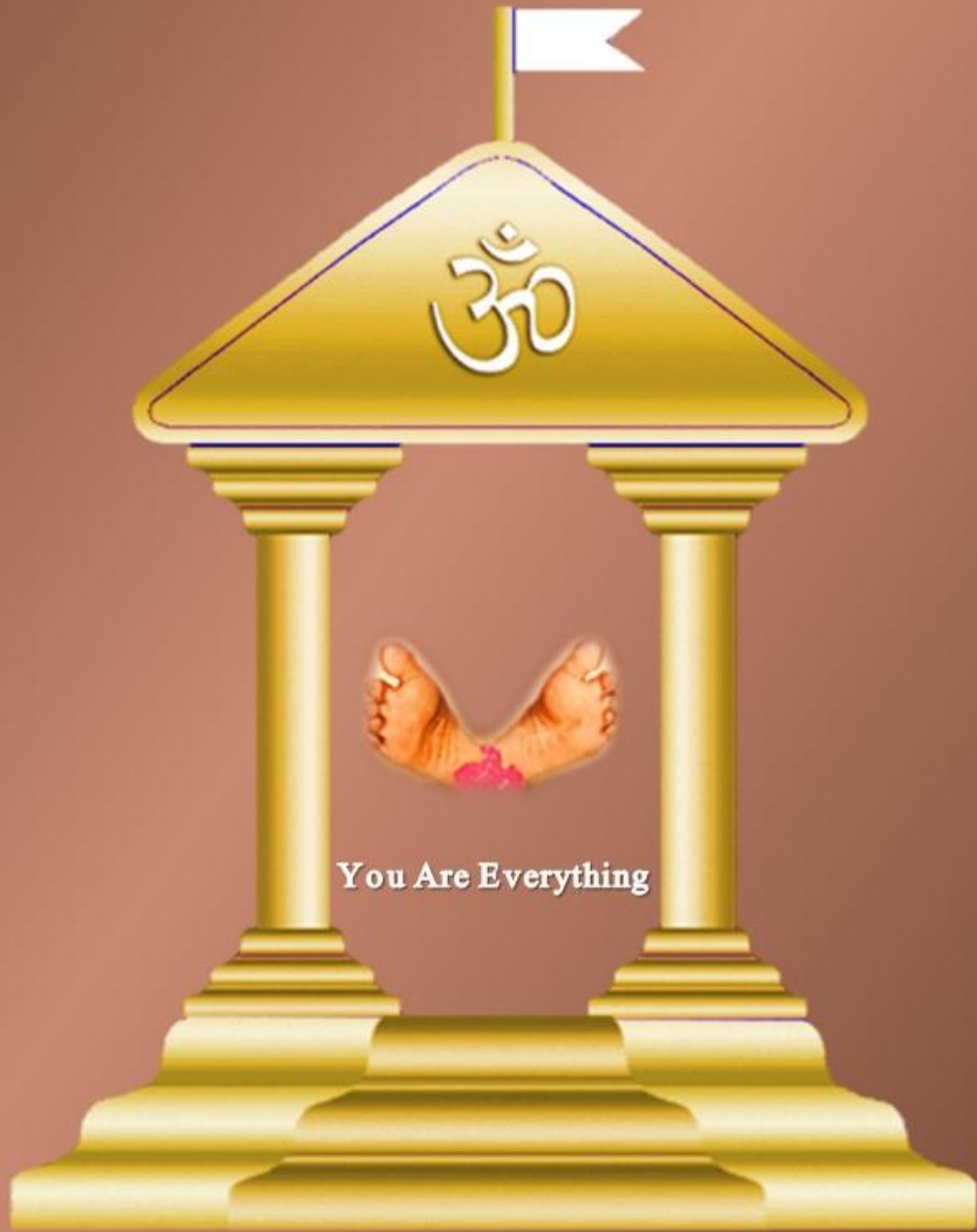
டம் விட்டு விட்டால், அங்கு **“மருட்சியும்”** கில்லி.
(மருட்சியாயும்)

“மயக்கமும்” கில்லி என்குறிவிடும். அப்படி
விடும் கில்லி: **“எல்லாம் நீயே! எல்லாம்**

உன்னை! எல்லாம் உன்னைடைய
என நிரூபமாக விட்டுவிடு. அங்கு **“பூரணமாகவே”** கே!!!

காபாதித பற சொடுமரகவே கருமாயும். அது சத்தியம்!
எல்லாம் ஒன்றே! அது நவமே.

சுரு பாபா.
அது அகலே! அது நீயே! அது சத்தியம்! சத்தியம்! சத்தியம்!!!

You Are Everything

ANBINKUDIL
Adobe of Love